

AVS MAGAZINE

VANGING ARAB

DE STAMBOEK IN NEDERLAND

JAARGANG 27 - 2007

NUMMER 6

SHOW
**STERREN
VAN EKSTERN
STRALEN IN
POLEN**

SPORT
**TRAINEN
IN DE WINTER**

VAN DE BESTUURSTAFEL

Het einde van 2007 nadert met rasse schreden en velen van ons zullen constateren dat het jaar weer is omgevlogen.

Terugblikkend kunnen we dan concluderen dat er ook weer heel veel gebeurd is het afgelopen jaar. Het AVS is een vereniging die duidelijk het doel nastreeft om voor elk wat wils te organiseren, daar nodigt natuurlijk de veelzijdigheid van het Arabische Volbloedpaard ook tot uit. Dus naast de shows en de wedstrijden heeft de fokkerijcommissie dit jaar ook een tweetal zeer goed bezochte voorlichtingsdagen op stoeterijen georganiseerd (dank daarvoor!) en het bestuur spreekt hierbij de wens uit dat er nog velen mogen volgen. Alles hangt af van initiatieven die door commissies en leden genomen worden.

Gelukkig kan het AVS zich verheugen in een groep mensen die heel veel vrije tijd en energie willen steken in de vereniging, dat strekt zich zelfs uit tot buiten onze grenzen, want ons redactielid van het AVS Magazine Hanneke Brand is sinds enkele maanden met echtgenoot en paarden woonachtig in

Zweden. Dankzij de moderne communicatiemiddelen is zij echter bereid om haar werk voor het AVS Magazine voort te blijven zetten. Een oproep aan u allen is om eens een artikeltje te schrijven voor ons verenigingsblad, vele handen maken licht werk en een gevarieerd gevuld AVS Magazine!

De komende feestdagen staan in het teken van gezelligheid, vrede en omzien naar elkaar. Een persoonlijke noot van mijn kant is dat ik geraakt ben door de ondersteuning die ik van leden en bestuursleden heb mogen ervaren doordat ik vanwege problemen met mijn gezondheid me niet optimaal heb in kunnen zetten voor de vereniging.

Namens het bestuur wens ik u ook een "warme" kerst en alle goeds voor huis en stal toe in het Nieuwe Jaar!

Namens het bestuur,
Hannie Wehkamp

**HET STAMBOEKKANTOOR
IS GESLOTEN VAN
VRIJDAG 21 DECEMBER
T/M VRIJDAG 4 JANUARI.**

INHOUD

Van de bestuurstafel	2
Ontwikkeling in de wetenschap	3
Prestatiepredikaat dressuur	4
Prestatiepredikaten western	5
Verslag van de infomiddag paardenbeoordeling	6
Een dag met Bent Branderup	9
EK Endurance Portugal 2007	11
Nationale Show Noorwegen	15
AVS Promotieprijs	16
Noord Europese Derby 2011	16
Sterren van Ekstern stralen in Polen	17
Verhuizing naar Zweden	20
Utrechtse Heuvelrugrit	24
Impressie Endurance Katwijk	25
Endurance in het Belgische Bierbeek	26
Trainen in de winter	27
Ultieme paardenrecreatie Eper Paardenvierdaagse	29
AVS Evenementenkalender 2008	29
Sport in Aken	30
Geef je paard meer lucht	32
De 10 vragen aan dhr. Tromp	33
Paardenmarkt	35
Colofon	35
Fotowedstrijd	36

Everybody needs a friend! KB Khani (v. Kubay Khan)
Eigenaar & fotograaf: Ilona Kooistra

**OP 5 JANUARI 2008 VANAF 14:00 UUR HOUDT
THE SHAH ARABIANS EEN OPEN DAG!**

* PRESENTATIE FOKMERRIES, VEULENS EN DEKHENGSTEN
* BRUIDSSHOW TE PAARD
* VERKOOP VAN ARABISCHE VOLBLOEDPAARDEN
EN NOG VEEL MEER!

**KOM KIJKEN OP DE ZWALUWENWEG 5
TE HIERDEN (GEM. HARDERWIJK)**

Op de cover:
G Cyklamen
(v. Menes x Cykada)
Eigenaar en fotograaf: Dennis Meijerman
Winnaar fotowedstrijd 2007

In de laatste week van augustus ben ik voor mijn werk als wetenschappelijk onderzoeker bij Wageningen Universiteit naar het EAAP congres in Dublin geweest. Het EAAP congres (European Association for Animal Production) wordt jaarlijks georganiseerd voor en door de wetenschappers uit de wereld van de dierlijke productie.

ONTWIKKELINGEN IN DE WETENSCHAP

Door Ilse van Grevenhof
*Animal Breeding and Genomics Centre,
Wageningen University.*

De laatste ontwikkelingen op het gebied van bijvoorbeeld vruchtbaarheid, voeding en fokkerij van verschillende soorten landbouwhuisdieren komen er aan bod. Ook onderzoek op het gebied van het Arabisch Volbloed kwam aan bod. Uit de hoeveelheid van gepresenteerde onderwerpen zijn er enkele hier uitgelicht.

Showarabieren

De Finse onderzoekster Ria Kuokkanen van de Universiteit van Helsinki bekeek in haar onderzoek de herhaalbaarheid van exterieurkenmerken van showevaluaties van Arabische Volbloeden. In Finland is de populatie van vergelijkbare grootte als in Nederland. Er wordt één show per jaar gehouden. De gegevens die ze heeft gebruikt in haar onderzoek bestaan uit de showresultaten van 20 jaar (1986-2006). Gemiddeld genomen namen er 37 paarden deel aan een show, waarbij ieder paard door drie juryleden werd beoordeeld. Dus van ieder paard waren minimaal drie scores beschikbaar. Gemiddeld had ieder paard 2,3 keer deelgenomen aan een show. In totaal beschikte de Finse over gegevens van 327 paarden, met bekende ouders en voorouders tot vijf generaties.

De herhaalbaarheid voor 'type', 'hoofd en hals' en voor het totaal bleek ongeveer 40% te zijn. Dat betekent dat als hetzelfde paard op een ander moment door een andere jury wordt beoordeeld de nauwkeurigheid tussen deze twee juryoordelen over hetzelfde paard 40% is. Als de herhaalbaarheid 100% is, dan zijn beide beoordelingen precies gelijk. Als de herhaalbaarheid 0% is, dan is er geen enkel verband tussen beide beoordelingen. Voor de 'body en bovenlijn' was de herhaalbaarheid 30% en voor 'benen' ongeveer 15%. Het bleek dat de punten die gegeven worden in de score voor 'beweging' eigenlijk gescoord werd in 'body en bovenlijn' (onbewust), waardoor beweging niet goed gescoord werd, en dat bij het scoren van de 'body en bovenlijn' de jury dus niet alleen keek naar de body en bovenlijn, maar ook naar de beweging.

Het is welbekend dat de Arabierenshow een jury sport is, waarbij internationaal dezelfde problematiek bestaat. Wetenschappelijk onderzoek is belangrijk om te bevestigen waar de problemen zitten en wat de invloed hiervan is. Het is zowel voor de kwaliteit van de shows als voor het gebruik van scores in de fokkerij van belang dat de herhaalbaarheid van dit soort kenmerken zo hoog mogelijk is. Vooral aangezien de Arabier veelal nog op uiterlijk wordt beoordeeld.

Karakter

Zowel in Frankrijk, Denemarken als Nederland wordt onderzoek gedaan naar gedrag van paarden. Het onderzoek op dit terrein is nog jong, maar levert al wel bruikbare bevindingen op. In Nederland wordt er gedragsonderzoek gedaan bij warmbloed paarden (KWPN). Kathalijne Visser (ASG, Lelystad) maakte duidelijk dat karakterverschillen tussen paarden zowel met objectieve testen (meten) als met meer subjectieve juryoordelen (inschatten) betrouwbaar in kaart gebracht kunnen worden. Onderzoekster Lea Lansade (INRA, Frankrijk) is inmiddels bezig met de ontwikkelingen van objectieve testen die diverse aspecten van het karakter in beeld brengen. Voor sommige Nederlandse stamboeken, zoals het KWPN, betekent dit dat er ingezet kan worden op zowel gedragstesten als op het lineair scoren van karakter, om deze eigenschap ook in hengsten te testen. Het is dan wel belangrijk om eenduidige definities te ontwikkelen. Woorden als lui, werkwilgig of moedig kunnen door verschillende juryleden heel anders geïnterpreteerd worden. Ook dat is door wetenschappelijke onderzoek vastgesteld.

Hippo paardenverzekering

24 uren service

**Verzeker uw paard direct per telefoon,
Of vraag gratis een offerte aan**

- Paardentrailer 1,5% per jaar
- Rijtuig 2,5% per jaar
- Zadel/Tuig 4,5% per jaar
- W.A. paard € 16,- per jaar

Paardenvrachtauto		Min.	Max.
2-paardswagen	W.A.	€ 70,-	€ 280,-
3-paardswagen	W.A.	€ 85,-	€ 340,-
4-paardswagen	W.A.	€ 92,-	€ 367,-
Meer dan 4 paards	W.A.	€ 105,-	€ 421,-

- * 100% uitkering bij overlijden, ook bij oudere paarden
- * Onze voordelige premies kunnen per maand
- * Bij afkeuring geen verplichte inname van uw paard
- * Ziektekostendekking mogelijk bij elke dierenarts en paardenkliniek

Voor geheel Nederland en België

**Tel: (0031) 0531 63 61 26
Fax: (0031) 0531 68 11 59**

WWW.HIPPOPAARDENVERZEKERING.NL

Osteochondrose

In de wetenschapswereld bestaat veel belangstelling voor osteochondrose (OC), een afwijking in de gewrichten die ontstaat tijdens de groei van het jonge paard als het proces van verbening van kraakbeen niet normaal verloopt. Osteochondrose komt o.a. voor bij warmbloedpaarden in diverse landen. Vanuit Frankrijk werd gerapporteerd over de invloed van voeding op de botaandoening bij warmbloed veulens. In Duitsland is gekeken naar de relatie tussen OC en een aantal bloedparameters die een rol spelen bij de botstofwisseling.

Opvallend is dat de definitie van OC veelal niet erg helder is, wat wordt OC genoemd en wat niet. Mijn presentatie ging ook over OC, vooral wat betreft de definitie en het vóórkomen van OC in de Nederlandse warmbloed populatie (KWPN). Hierin presenteerde ik hoe een gedetailleerde meetmethode kan leiden tot een goede definitie van OC. Dit onderzoek wordt gedaan met behulp van KWPN gegevens aan 800 jaarlingen, die allemaal op acht gewrichten zijn beoordeeld op OC.

Merrie als sociaal rolmodel

Paardenhouders hebben iedere dag plezier van een goede en vertrouwensvolle band met hun paard. Algemeen wordt aangenomen dat een vroeg en intensief contact tussen mens en veulen helpt bij zo'n positieve band. De Franse onderzoekster Séverine Henry (Universiteit Rennes, Frankrijk) vond echter dat vroeg intensief contact met een geforceerd karakter (veulen vasthouden en dan poetsen en aanraken om het eraan te laten wennen) zelden een blijvend positief effect heeft. Het is daarentegen vastgesteld dat het jonge veulen veel van het gedrag overneemt van de moeder. De merrie is dus een sociaal rolmodel voor het veulen. De relatie van het veulen tot de mens werd onderzocht in twee proefgroepen, in de ene groep werd intensief contact gehouden met het veulen (met een geforceerd karakter) en in de andere groep werd alleen aandacht geschonken aan de merrie. De veulens van deze laatste proefgroep bleken het gedrag van de merrie over te nemen, zonder daarbij zelf betrokken te zijn geweest. Beide proefgroepen bleken na vijf maanden tijd een even goede veulen-mens relatie te hebben.

PRESTATIEPREDIKAAT DRESSUUR

PAROESKA, schimmelmerrie, geboren 1992, v. Paroquay (Gwizd x Pula) m. Knitova (Kniazj x Ametad's Raswan) Fokker: Th. Mercur te Langezwaag, eig: A. Stoop te St. Oedenrode.

Zeven jaar geleden (nov. 2001) kwam Paroeska in ons bezit. We waren opzoek naar een nieuwe rijpony voor mij. We zagen uiteindelijk een advertentie staan waarin Paroeska en haar dochter, Nadja Russian te koop werden aangeboden. We zijn direct gaan kijken, helemaal naar Friesland vanuit Brabant. Doordat Paroeska al op de renbaan had gelopen was ze al zadelmak en ook werd ze dressuurmatig af en toe gereden. Omdat ik toen nog maar 12 was en Paroeska al 9 en meer kende dan haar dochter besloten we voor Paroeska te gaan. Het was liefde op het eerste gezicht door haar

karakter en uiterlijk. Uiteindelijk had ze toch een ander karakter dan we dachten. Ze was nog steeds heel lief maar met rijden was ze soms ontzettend heet. Het eerste jaar hebben we

voornamelijk aan elkaar moeten wennen. In 2002 zijn we begonnen met wedstrijden en behaalden alleen maar prijzen en winstpunten. Onze hoogtepunten in de klasse B: 3^e op de KNHS kringkampioenschappen, 6^e en 8^e op AVS Nationale dressuur kampioenschappen, Arabissimo C triathlon winnaar en winnaar werden van de Speed van alle deelnemende combinaties. Uiteindelijk hadden we zoveel winstpunten dat we de B uit moesten en zijn we naar de L1 gegaan. Hierin werden we Reserve kampioen op de AVS Nationale dressuur kampioenschappen. In 2004 zijn we overgegaan naar de L2 en hier begonnen de problemen. We reden geen winstpunten meer, kwamen niet meer vooruit en Paroeska ging steeds slechter lopen. We kwamen er achter dat het zadel niet goed lag en dit veroorzaakte een gevoelige schouder. We hebben snel een ander zadel gekocht dat wel paste. Uiteindelijk zijn we gestopt met dressuurmatig trainen omdat ze drachtig was.

In april 2005 werd Amira geboren en in oktober zijn we weer begonnen met rijden. We hebben nieuwe instructie gezocht want we moesten weer van voren af aan beginnen. Dit bleek een goede beslissing want tijdens onze eerste wedstrijd werden we al weer 3^e in de L2. We zijn ook nog AVS Competitiewinnaar L2 2006 en AVS Competitiewinnaar L2-Jeugd 2006 geworden! In oktober 2006 zijn we voor de eerste keer M1 gestart. In december wonnen we een M1 proef op de AVS Nationale dressuur kampioenschappen. In april 2007 startten we voor de eerste keer M2 en 21 oktober zijn we voor de eerste keer Z1 gestart. De 3^e Z1 wedstrijd behaalden we 208 punten, wat goed is een winstpunt en voor het Prestatie Predikaat! Bij dezen wil ik mijn ouders bedanken en de fam. Van Enckevort, zonder hun geweldige begeleiding dit nooit was gelukt! En de belangrijkste niet te vergeten: Paroes, je bent een topper!

PRESTATIEPREDIKATEN WESTERN REINING

VAYBIAN A.8739, ruïn geboren in februari 1995
 V. Nabob (Balaton x Nema v. Moment)
 M. Vandoya (Andoy x Velopeh v. Komplekt)
 Fokker: G. A. Hoogewerf
 Eigenaar: Anastasia Zweekhorst

Vaybian is sinds april 1999 in ons bezit. Samen met mijn moeder, Marianne Hendriks, heb ik deze lang gekoesterde droom kunnen verwezenlijken. Vanaf het begin met zadelmak maken tot heden is Vaybian western getraind door Anastasia Zweekhorst. Voornamelijk gericht op de Reining. Maar hij is ook regelmatig naar de (regionale) keuringen geweest en is hij in Tilburg 3 x kampioen en in Alkmaar 1 x kampioen geworden bij de ruïnen met een mooi punten aantal. Ook heeft hij een tweede premie gekregen bij de keuring aan de hand. De zadelrubriek heeft hij ook wel eens op zijn naam gezet.

In 2002 werden we "Rookie" in de Reining en de Horsemanship en ook in 2003 haalden we de Rookie prijs binnen voor de Reining. Het hoogtepunt in 2006 was het behalen van het Nederlands Kampioenschap in de Reining in Mariënhem. Ook de Highpointtitel in de Reining hebben we behaald in 2006. Vaybian is een Allround paard geworden en hij wordt ook gestart in andere onderdelen van de westernsport

zoals Pleasure en Horsemanship. Hierdoor behaalde hij diverse keren de Allround Champion titel tijdens de wedstrijden. Tijdens het afgelopen DAWRA NK behaalde we in de Pleasure een bronze medaille.

Regelmatig verschijnt hij ook tijdens demonstraties, zoals afgelopen zomer tijdens de open dag op Duindigt, Wassenaar, waar we met z'n vieren een mooie demo konden neerzetten voor het publiek. In de toekomst hopen wij nog vele malen uit te komen op de verschillende onderdelen van het western rijden en op andere shows.

WESTERN HORSEMANSHIP

NEPASS, ruïn, geboren 19-06-1997
 V. Persist
 M. Markisja
 Eigenaar: René Aarse en Anja Diephout

Nepass is op vierjarige leeftijd in het bezit gekomen van René Aarse en Anja Diephout en door hen zelf zadelmak gemaakt in de freestyle/westernstijl. Nepass is van Russische afkomst, heeft een stevige bouw met een rustig, gewillig en zeer vriendelijk karakter. Deze combinatie maakt hem bijzonder geschikt voor de westernsport.

Dit komt vooral tot uiting in de favoriete onderdelen van Nepass en Anja: Trail en Horsemanship. Hun eerste DAWRA westernwedstrijd bij de beginners was in november 2003. Al gauw maakten zij de overstap naar de Amateurstatus in 2005.

Het afgelopen jaar werden er vooral veel prijzen behaald in de Western Horsemanship. O.a. op de Federatie Summershow in juni dit jaar behaalden zij een eerste plaats in de Western Horsemanship met 22 deelnemers (Nepass was hierbij de enige Volbloed Arabier!).

Op het NK Western Riding 2007 behaalden zij bij de 'double judged' WRAN Western Horsemanship een 5^e en 7^e plaats bij een deelname van 33 starts. Voor de NK DAWRA Horsemanship tweemaal een tweede plaats.

De bedoeling is om zich ook te gaan richten op Western Riding en Versatile. Western Riding is een onderdeel waarin veel galopwissels voorkomen, in slaloms opgezet. Versatile is een combinatie van enkele onderdelen in de westernsport (Pleasure, Trail, Western Riding en Reining).

Nepass is nu tien jaar en zal met Anja hopelijk nog vele jaren actief zijn in de westernsport. De trainingen worden vooral in de duinen en op het strand gedaan. Beter kan een paard het niet hebben en Nepass geniet hier dan ook met volle teugen van.

Op 17 november 2007 werd er bij Forelock's Arabians van de familie Kuijf een info-middag georganiseerd door het AVS. Op deze middag zouden de volgende onderwerpen aan de orde komen: een lezing van veterinaire Leendert Jan Hofland, AVS-keuringsarts en verbonden aan de dierenartsenpraktijk Bodegraven, over exterieur & beengebreeken en Een beoordeling en bespreking van een aantal paarden onder leiding van jurylid mevr. Modderman.

Ik heb deze middag bezocht, samen met een groot aantal andere mensen, naar ik schat zo'n 60 in getal, maar het kunnen er best meer zijn geweest. Onderstaand is mijn impressie van deze middag.

VERSLAG VAN DE INFO-MIDDAG PAARDENBEOORDELING

Door Saskia Klaassen

We begonnen met een korte inleiding door mevr. Modderman in de kantine boven de rijhal. De Arabier is eigenlijk een oud cultuurgood, is het wel te verbeteren? Het moet hard, sober, atletisch en elastisch zijn, een vierkantspaar zijn en een goed karakter hebben. Het werd ter verbetering van andere rassen gebruikt en ieder land heeft zijn eigen type voortgebracht, afhankelijk van de smaak in elk land. Zo is de Spaanse Arabier wat "barokker" van vorm en met dit typeverschil dienen we rekening te houden. Wat vooral belangrijk is is "harmonie", wat inhoudt dat het paard niet in drie losse stukken (voorhand, middenhand, achterhand) uiteenvalt, maar dat alle onderdelen een harmonieus geheel vormen.

Vervolgens werden de aanwezigen ingedeeld in vier groepen van elk ongeveer vijftien personen. We kregen beoordelingsformulieren uitgereikt die ook door juryleden op shows worden gebruikt en gingen vier paarden, die de familie Kuijf ter beschikking had gesteld, beoordelen. Eerst ging dat stilstaand, toen in stap en draf waarbij elk paard in de buitenrijbak los werd gelaten. Vervolgens werden de paarden in de binnenrijbak opgesteld en individueel besproken waarbij mevr. Modderman de aanwezigen uitnodigde om te vertellen waarom zij een bepaald aantal punten hadden gegeven.

Paard nr. 1 was een 19 jaar oude bruin-sabino merrie die nog een staatsstoeterij brandmerk droeg. Ik vond haar een aantrekkelijk, "ouderwets" type, vrij kort en dus een vierkantspaar. Mevr. Modderman wees op de voorhand, die wat lager was (het paard was teveel op de voorhand) en de "offset cannons", waarbij even gediscussieerd werd wat de precieze Nederlandse term hiervoor is, wanneer de loodlijn niet recht door de pijpen loopt wanneer men de voorbenen van voren bekijkt. Verder vond mevr. Modderman de ogen mooi en de bovenlijn goed gespierd. Ikzelf scoorde voor type, hoofd en hals, lichaam en bovenlijn, benen en bewegingen resp. 16, 16, 16, 15 en 18 en mevr. Modderman was wat royaler met 17, 17, 16, 15 en 18. We ontliepen elkaar dus niet heel veel.

Paard nr. 2 was een vosmerrie die opviel door wat grovere

benen en een wat lagere staartinplant. Ze had lange tenen en volgens mevr. Modderman heel weinig verzenen en daardoor een heel lange toon. Wel had ze voldoende borstbreedte. Ikzelf gaf haar 15, 15, 14, 15 en 14 maar mevr. Modderman vond haar 17, 17, 16, 16 en 17 waard. Daarin verschilden we dus van mening. Ik vond dat de merrie in de eerste instantie wat sloom bewoog en later een showdraf liet zien, maar ik vind zo'n draf niet echt economisch. Maar voor een showpaard zal dit niet bezwaarlijk zijn.

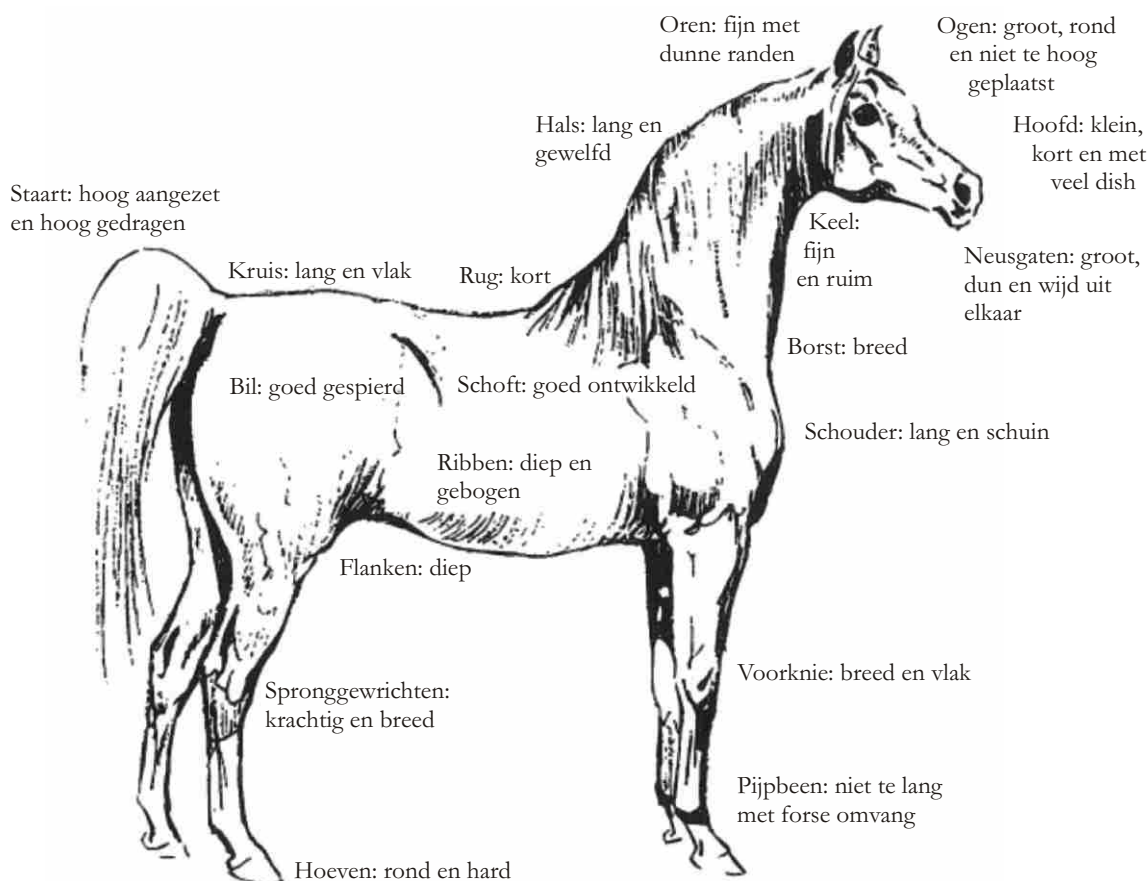
Paard nr. 3 was een vosmerrie waarvan verteld werd dat die een dochter is van paard nr. 1. Ik vond het voorbeen iets steil en de hals iets kort, maar verder was de merrie heel aardig en eigenlijk heel anders dan haar moeder, namelijk veel langer van lijn. Volgens mevr. Modderman had deze merrie een heel mooi gezicht, een mooi Arabisch hoofd en een goede kaakuitsnijding. Ook de bovenlijn was mooi en ze was weliswaar kort gekoot, maar niet te kort en niet te steil. Ik vond de draf heel goed en mevr. Modderman vond ook dat deze merrie genoeg ruimte en stuwung in draf had.

Mijn punten waren 16, 16, 15, 16 en 18 en die van mevr. Modderman 18, 18, 18, 16 en 17 of 18. Ze was dus weer wat "vrijgeviger" dan ik. Maar ja, ik heb ook niet te maken met een luid boe-roepend publiek als ik op een internationale show opvallend lage punten geef!

Paard nr. 4 tenslotte was een vosmerrie met een mooie hals en een mooi voorbeen en een iets langer kruis; wel leken mij de voorbenen iets teer in verhouding tot het iets zware hoofd. Volgens mevr. Modderman waren de pijpen fijn en droog en hadden de broekspieren iets meer door kunnen lopen en was het kruis iets te plat. Ik vond de draf iets te veel een oneconomische showdraf, maar mevr. Modderman was er zeer tevreden mee. Mijn cijfers: 17, 17, 16, 17 en 16 en die van haar 19, 19, 18, 17 en 19.

Ik heb het idee dat ik veeel te streng ben! Maar misschien moet je dit juist zijn bij je EIGEN paarden om te voorkomen dat je je eigen lievelingen teveel door een roze bril ziet....

Daarna was het de beurt aan de dierenarts, die een zeer informatieve lezing hield ondersteund door een diaprojectie.

Hij begon ermee door de Arabierenfokkers te typeren als:

- Met (vermeende) kennis van zaken
- Een eigen mening
- Sterk emotioneel betrokken
- Stelt esthetische/cosmetische behandeling zeer op prijs
- Hoort niet graag een zwart/wit oordeel

...en ja, daarin herken ik heel veel van mijzelf!

Hij vertelde verder dat de Arabier voor van alles gebruikt wordt, zoals show, dressuur, endurance, rennen, military, western, recreatie en dus heel veelzijdig is, maar dat het heel moeilijk is om al die talenten voor al die disciplines in een paard te verenigen. Beter zou zijn om het ras te verdelen in Show- en Gebruiksarabier, waarbij de Showarabier het ras moet blijven profileren om het te vermarkten als "anders dan andere rassen".

Als je de Arabier door de ogen van een veterinaire bekijkt maak je onderscheid tussen wat functioneel is en wat veterinaire optimaal is. Daar kan verschil in zitten.

Te beginnen met het hoofd ging hij in op het probleem dat bij Arabieren er een combinatie van brede bovenkaak en smalle onderkaak voorkomt wat tot kies- en tandproblemen leidt, zoals doppen op de kiezen en kaakboezemontstekingen. Doordat het hoofd kort is, is er eigenlijk te weinig ruimte in de kaak voor de wortels van tanden en kiezen, die bij paarden heel groot zijn. Dit kan pijn veroorzaken dat te vergelijken is bij de pijn die mensen hebben bij voorhoofdsholteontsteking.

Hij wees ons Arabierenfokkers er dan ook op dat wij ons fokbeleid moeten toetsen op het welzijn van het dier en dat wij er ons van bewust moeten zijn hoe de buitenwereld tegen ons aankijkt. Daarom moeten we letten op de problemen die te korte hoofden voor onze paarden met zich meebrengen.

Bij de bespreking van de hals ging dhr. Hofland in op de te rechte hals die een beperkte zijdelingse beweging mogelijk maakt en een beperkte rotatie van het hoofd en problemen met de halswervels. OCD/ataxie/artrorse zijn problemen die vooral bij warmbloeden voorkomen en gelukkig niet zoveel bij Arabieren. Het hangt samen met de stokmaat en het al dan niet voorkomen van een "kap" op de hals.

OCD, waarbij het proces van de verbening van kraakbeen naar bot niet goed verloopt, is voor 25 procent erfelijk en hangt verder vooral af van andere zaken, zoals beweging. Door de wijze waarop Arabierenfokkers selecteren komt OCD bij Arabieren vooral in het spronggewricht voor. De hakken staan te dicht bij elkaar en bij elke stap is de inprint van de achtervoet voor die van de voorvoet. Daarom komt dit type OCD ook bij harddravers voor en vooral bij de snelste! Verder speelt mineralentekort een rol: wanneer een veulen bij een wat oudere merrie staat die wel heel veel melk geeft maar te weinig mineralen in die melk. Die mineralen haalt ze uit haar eigen botten en bij oudere merries raakt die voorraad langzaam op. Daarom de merries tijdens de dracht en lactatie mineraalrijk voer geven!

Een mooie gebogen hals is veterinaire gezien ook beter; evenals een duidelijke schoft waar het zadel goed op past.

Een deukje net achter de schoft kan wijzen op "kissing spines"; daarbij staan de wervels te dicht op elkaar. Engelse Volbloeds hebben dit vaak. Het is erfelijk. De beroemde hengst Ramiro had het en gaf het ook door. De ruiter wil graag een langere rug. De dierenarts kan een kortere rug ook goedvinden als die maar goed kan bollen en strekken. Dit geeft het paard de mogelijkheid om grote (galop)sprongen te maken. De beste buigers en strekkers zijn te vinden onder harddravers en IJslanders.

Als het paard duidelijk kissing spines heeft is wel de vraag in hoeverre het daar last van heeft. Dit verschijnsel komt vaak bij Friezen en andere Barokke paarden voor. Bij al deze gevallen geldt dat het pas erg is als het extreem wordt.

Bij een karperrug is er een bolling achter het zadel. De wervels van het heiligbeen zijn aan elkaar vergroeid en bij een karperrug neigen de wervels daarvoor ook ertoe aaneen te groeien. Renpaarden worden in de loop van hun loopbaan steeds stijver in de rug door slijtage, te zien aan de microfracturen in het bot. Dit komt vooral voor in de lendenen en het bekken en is zeer pijnlijk. Arabieren hebben doorgaans 5 lendenwervels, maar renarabieren die langer gebouwd zijn hebben er 6.

Bij de bespreking van de voeten ging dhr. Hofland in op het probleem van de ongelijke voeten, een probleem dat vooral ontstaat tijdens de opfok. Bij langbenige paarden zetten de veulens altijd hetzelfde been naar voren bij het grazen en de voet daarvan wordt platter. De andere voet wordt steiler. Dit komt voor wanneer de benen te lang zijn ten opzichte van de hals.

De platte voet ontwikkelt een naar achter gebroken voet-as en de steile voet een naar voren gebroken voet-as. Een paard met dergelijke ongelijke voeten loopt de achtevormige volte in de rijbaan ongelijk (de lussen zijn niet symmetrisch ten opzichte van elkaar) en heeft problemen met de uitgestrekte draf. De ruiter ervaart dat het paard een "stijve kant" heeft en probeert dit met de teugel te compenseren, gevolg: ook een stijve nek. Een steile voet kan moeilijker zijwaarts kantelen, dit zie je goed bij tuigpaarden die steile voeten hebben en die bij wendingen in galop springen omdat het wenden in draf hen moeilijk afgaat.

Na het tiende levensjaar is aan dit euvel eigenlijk niets meer te doen. Dus: veulentjes op tijd bekappen!

Wanneer een paard rondere kogels heeft loopt het meer risico

op kogelarthrose. Bij Arabieren komt wel vaker voor dat het hele spronggewricht vergroeid is. Deze dieren bewegen stijf, maar kunnen soms toch goede sportpaarden worden, ze hebben er namelijk geen last van. Bij Welshjes komt dit vaak voor. De vraag is of het zinvol is hierop te selecteren.

De dierenarts had nog veel meer te vertellen en eigenlijk hoop ik dat hij zijn hele betoog eens op schrift stelt, want het was een hele boeiende en leerzame voordracht die het waard is bij alle AVS-leden onder de aandacht te brengen. Ik heb als een razende aantekeningen gemaakt maar kon natuurlijk niet woord voor woord registreren wat hij allemaal behandelde. Hij eindigde met een citaat uit de Koran (en volgens mijn Marokkaanse collega Mohammed Ikouaa staat het er echt in): "De beste bezittingen zijn een verstandige vrouw en een vruchtbare merrie."

Waarbij ik als vrouw zou willen toevoegen: en een verstandige man en een viriele, doch goedgemanierde hengst!

Dankzij mevr. Modderman en dhr. Hofland, evenals de familie Kuij die tijd, accommodatie en paarden ter beschikking stelde, was het een zeer leerzame en aangename middag en zeker een herhaling waard!

Ter dekking voor 2008

AR Sirenapall

Wij Wensen U Fijne Feestdagen!

© Humbert Jansen

www.arabianranch.nl
arabianranch@hetnet.nl
06-30242215

Kwaliteit voor Kwantiteit.....

PAARDENPENSION EN VEULENOPFOKBEDRIJF LE COLAS CHAVET BESTAAT AL WEER 5 JAAR!

In het vroege voorjaar komt er zeer beperkt plaats vrij, dus reserveer tijdig voor u jonge of oudere paard.

Tevens gaan in het voorjaar de Bed en Breakfast en de Gîte weer open.

Voor meer informatie kijk op de website: www.veulenopfok.nl
of mail naar dijkstra.claudia@wanadoo.fr of bel 0033.24.86.31.233

*En natuurlijk wensen wij iedereen
Fijne Kerstdagen en een Gelukkig en Gezond 2008!*

Hij is al lang geen onbekende meer en verschijnt zelfs regelmatig in de media. Bent Branderup is een man met een visie, een groot gevoel voor humor en een heldere en gepassioneerde manier van lesgeven. Hij zou excentriek zijn, met zijn liefde voor de Renaissance en de bijbehorende kleding. Maar wanneer hij de kantine binnenstapt om een tweedaagse clinic te geven, vallen mij vooral zijn vrolijke, stralende ogen op. Wat een passie!

EEN DAG MET BENT BRANDERUP

Door Brigitte Kilian
Foto's wolffphotography.nl

Marijke de Jong van Paarden Begrijpen is Ridder in de Academische rijkunst. Haar trainingcentrum is gehuisvest op het paardvriendelijke bedrijf De Maesberg, alwaar paarden op prettige wijze gehouden worden. Zo is er buiten een groepsstal, een grote ruimte met moderne voederboxen die werken op chip en computersysteem zodat elk paard de hele dag door alleen zijn aangepaste porties krijgt. De binnenbak is klein en sfeervol. Bij de tribunes zijn aangename *heaters* geïnstalleerd. Alles ademt sfeer uit en de groep toehoorders is vol verwachting.

Branderup bruist en begint zijn betoog met een uitleg over de biomechanica van het paard. Hoe wordt het paardenlijf in beweging gezet en hoe kunnen wij zeggenschap krijgen over het paard in beweging. Met een veelheid aan kleurstiften licht hij zijn betoog handig en creatief toe. De in hoed en heuse mantel aantredende Branderup blijkt een voorliefde voor de wetenschap te hebben. Hij werkt samen met diverse academische onderzoekers op het gebied van paarden en zijn beweging. Zijn missie is helder en sympathiek: we kunnen het paard van alles leren, mits we rekening houden met zijn natuurlijke gesteldheid. Alles wat we van het paard vragen wat verder gaat dan zijn natuurlijke aanleg zal uiteindelijk consequenties hebben. Een clinic door Bent Branderup bestaat uit veel nuttige, wetenschappelijk informatie waar je een tijd over na kan denken en wellicht toepassen. Verder bestaat zijn theorie veelal uit rake en amusante *one-liners*. Bijvoorbeeld: "Probeer niet mooi te paard te zitten maar probeer comfortabel te zitten!"

De wedstrijdport staat niet in bijzonder hoog aanzien bij hem: "Het is functioneel om een veedrijverspaard een stop te leren. Dat hoort bij zijn werk en paarden die hiervoor gefokt zijn, kunnen dit ook goed. Het wordt een andere zaak wanneer deze praktische stop wordt gebruikt in de wedstrijdport. Om zijn concurrent te overtreffen en de jury te imponeren, bedacht een ruiter dat het wel indrukwekkend te zijn om na de stop nog wat door te glijden. Zo werd de *sliding stop* geboren. En de jury

vond het inderdaad mooi. Meer concurrenten volgden dit initiatief en men moest steeds meer meters glijden om te winnen. Maar in het veld is dit helemaal niet zo handig. Bedenk maar wat er gebeurt als er een stier op enkele meters afstand van je staat, zijn horens naar je gericht, en jij je paard opdracht geeft te stoppen, maar hij nog enkele meters lekker doorglijdt... juist ja!" Branderup grinnikt. "Zo zit het ook met de dressuur als wedstrijdport. De Academische rijkunst is gebaseerd op functionaliteit. De piaffe is niet spectaculair. Een goede piaffe voel je nauwelijks. Maar dit maakt geen indruk op een jury dus rijdt iedereen tegenwoordig een spectaculaire piaffe waarbij het paardenlichaam niet op de juiste manier wordt gebruikt. Vaak plaatsen deze paarden het gewicht op de voorbenen terwijl het doel van de piaffe juist is om het paard te leren door de hakken te zakken en het gewicht op de achterhand te dragen, zodat de schouders mooi vrij kunnen bewegen. Voor de moderne dressuur worden echter paarden gefokt die het door de jury gewenste spektakel kunnen

produceren. Van deze paarden kun je dus een explosieve piaffe vragen, als je dat wenst. Ze worden gefokt voor de spectaculaire bewegingen. 'Gewone' paarden, gezond van lijf en leden, leren we de functionele piaffe en verwachten we geen spektakel."

Bent Branderup houdt van individualiteit. Wat goed is voor het ene paard is nog niet goed voor het andere. "Moderne dressuurpaarden zijn bijvoorbeeld gefokt op die dreigende in te storten 'extra' beweging. Van hen kun je andere dingen verwachten dan van paarden die voor andere doelen gefokt zijn. Verwacht van het IJslander als ras bijvoorbeeld niet dat deze evenveel talent heeft voor de zwaardere dressuuroefeningen waarbij een hoge graad van verzameling gevraagd wordt. Natuurlijk kun je een IJslander verzamelen maar het zal anders aanvoelen dan op een warmbloed. Van een dressuurgefokte warmbloed vraag je doorgaans ook geen vliegende tolt. Belangrijk is dat je als eigenaar en trainer naar de natuurlijke aanleg van het paard kijkt. Waar is hij goed in en waar is hij niet specifiek voor gefokt. Een goede trainer en ruiter bouwt voort op de sterke punten van zijn paard en verbetert de zwakkere punten. Daarbij is het erg belangrijk dat de ruiter beseft dat hij een leraar is. Hij leert het paard bepaalde dingen en heeft de verantwoordelijkheid voor het resultaat. Een paard is zo goed als zijn leraar is. Een ruiter hoeft niet te leren piafferen want het paard doet dit. Een ruiter moet dus leren hoe hij het paard kan vragen om te piafferen. Wanneer het kwartje bij de ruiter valt, wordt hij werkelijk de leraar van het paard. Hoe groot de invloed is van de ruiter op de rug van het paard, wordt duidelijk wanneer je oog hebt voor de manier waarop een paard belast met ruitergewicht en een paard belast met bagage bewegen. Liefhebbers van dagenlange trektochten hebben de kans om wereldwijd te zien hoe een paard van nature een 'dode' last correct draagt. Je ziet dan dat de paarden met bepakking vanzelf goed lopen, met juist ruggebruik en een dragend achterbeen dat steeds treedt onder het zwaartepunt van de massa. Kijk je naar de gemiddelde ruiter op een paard, dan zie je dat het paard al veel meer moeite heeft om correct te lopen en zijn last op de juiste manier te dragen. Je zou dus kunnen zeggen dat je een goed ruiter bent wanneer je het paard niet meer hindert dan bagage! Een goede ruiter is dus als bepakking, een koffer, en zit het paard niet in de weg."

Na het uiterst informatieve en onderhoudende theoriegedeelte is het tijd voor het praktijkgedeelte. Allereerst is ridder Marijke aan de beurt met een mooie warmbloed Romanesque. Wat opvalt is de mooie bespiering bij dit paard. Het niveau is hoog, zware oefeningen als piaffe en galoppirouettes worden gevraagd, maar wat opvalt is vooral de aandacht voor de overgangen. En daarmee wordt tijdens een Branderup les ook bedoeld de overgangen van piaffe naar galop, van piaffe pirouette naar galop pirouette enzovoort. Heel ongebruikelijk maar zo mooi om te zien. Iedere liefhebber wil dit soort dressuur kunnen rijden. In alle rust en zo vloeiend en geleidelijk. In het algemeen geldt voor alle combinaties dat de oefeningen rustig en met de nodige egards richting het paard worden uitgevoerd. Geen symptomen van verzet of onrust. Een keur aan mooie halfbloeden en volbloeden krijgt les van Branderup. Na Romanesque volgen nog diverse PRE's, kruising PRE, warmbloeden en tot slot ridder Florian de Graaf met een heuse Volbloed Arabier van 18 jaar oud, Palmar. Dit fijne paardje met zijn vriendelijke gezicht laat zelfs op zijn oude dag

een fijne piaffe zien. Dit is erg bijzonder want hoewel er vele Arabieren in de dressuur lopen, ook op Z-niveau, heb ik er nog nooit eentje zien piafferen. Geweldig om dit te mogen meemaken.

Het moge duidelijk zijn, ik ben verkocht. Het is een waar genoegen om de Grootmeester aan het werk te zien en zijn lessen zijn onuitputtelijke en inspirerende bronnen van informatie. Wie altijd al eens heeft willen weten waarom een paard doet zoals hij doet en wat je je eigen paard kunt vragen om te doen en wat niet, doet er goed aan om eens een clinic bij te wonen. Branderup is niet alleen een liefhebber van Renaissance en Academische rijkunst, hij beschikt ook over een brein om 'u' tegen te zeggen. Het niveau van zijn kennisoverdracht is uitzonderlijk hoog en zijn passie voor paarden en de wetenschap is heel aanstekelijk. Na zo'n dag wil iedereen wel zo'n mooie band hebben met zijn rijdier zodat ze in volmaakte harmonie samen kunnen zijn. Men raakt zelfs in de ban van de Renaissance en de bijbehorende garderobe wanneer men een dag lang kan genieten van de stijlvolle Branderup en zijn leerlingen die met de nodige aandacht zichzelf gekleed hebben en de paarden tot in de puntjes verzorgd voor de dag laten komen. Aandacht voor stijl en de manier waarop dingen bereikt worden, is ook kenmerkend voor de Branderup visie over de Academische rijkunst.

Met dank aan Marijke de Jong van Paarden Begrijpen

28 augustus 2007 - Bondscoach Mechteld Gerding maakt de Nederlandse afvaardiging bekend: Anita Lamsma-Sturru met Layla ara Franchina (Arabier, v.Marsh), Marjolein Vos-Sturru met Black Magic (NRPS, v.Bachelor), Jeanne Linnewever met Riki's Matcho Man (Arabier, v.Drug), Jannet van Wijk met Latino (Arabier, v.Shaklainhoa) en Janet Lam met Bougainvillea, (Achal Teke).

EUROPEES KAMPIOENSCHAP ENDURANCE PORTUGAL 2007

COMPANHIA DAS LEZIRIAS/BARROCA D'ALVA

Tekst en foto's door Ria Bannink

Vrijdag 1 september 2007

Na een week vol voorbereidingen begint vandaag de uittocht van de ruiters en paarden, zeer vroeg in de ochtend zijn de meeste vertrokken voor drie lange dagen met paard en vrachtwagentje of trailer. Overnachtingplaatsen zijn geregeld in Frankrijk en Spanje. Ook voor ons begint het E.K. deze dag: totdat wij zondagnacht zelf vertrekken voeren we de andere paarden van Jeanne, daarna nemen anderen het over. Het eerste deel van de reis voor Jeanne verloopt vlot maar we krijgen nog wel een telefoontje over een paar dingen die vergeten zijn. Maar goed dat er mensen nakomen die dingen kunnen meebrengen.

Maandag 4 september 2007

Niet geslapen en tegen enen 's nachts uur op weg naar Schiphol, om half acht plaatselijke tijd zijn wij in Portugal waar we eerst een paar dagen gewoon toerist zijn.

Woensdag 5 september 2007

We gaan op weg naar het E.K. terrein en zijn tegen zes uur in *Alcochete* waar we toevallig de weg naar *Barocca d'Alva* vinden; hier zijn de vetgates van de wedstrijd. We vragen een official van de FEI waar we precies zijn moeten, het hoofdterrein blijkt in Porto Alto te liggen bij *Companhia das Lezirias*, een 40.000 ha groot landgoed met eigen wijngaarden, meer dan duizend koeien, veel kurkeiken en een groot hippisch centrum. Het is zoeken en we rijden er langs zonder het te zien, maar dat is niet erg. De Nederlanders hebben namelijk om te acclimatiseren eerst hun kamp opgeslagen bij Poloclub *La Varzea* in *Santo*

Portugese ruiter in klederdracht, let op de houten beugel

Esteve, zo'n 15 kilometer van het wedstrijdterrein. We bellen Jeanne en ze legt uit hoe we er kunnen komen. We komen er net op tijd binnen om te horen hoe bondscoach Mechteld Gerding de baas van de Poloclub bedankt voor de gastvrijheid. Ze overhandigt hem een aantal puur Hollandse cadeaus, zoals een bos oranje zijden tulpen en een Delfts Blauw paardje. Het Nederlandse team eet vanavond op de poloclub en wij gaan op zoek naar de camping in *Vila Franca*. In het restaurant is het E.K. al uitgebreid op de televisie en de ober vertelt dat de wedstrijd zaterdag de hele dag live zal worden uitgezonden. Jammer genoeg zijn wij te laat voor de show met Lusitano's die vanavond op het hoofdterrein wordt gegeven.

Donderdag 6 september 2007

Na het ontbijt vertrekken we naar *Companhia das Lezirias*, om te proberen of we routekaarten van de wedstrijd kunnen krijgen zodat we deze vandaag kunnen verkennen; dat lukt. We treffen er de bondscoach en vragen hoe het tot nu toe gaat. Het gaat goed, alle ruiters hadden een vlotte reis en de paarden hebben de reis ook allemaal goed doorstaan. Ze is zeer tevreden over de accommodatie van de poloclub, over de frisse open stallen, en aan de terreinomstandigheden. Zo kunnen de paarden wennen aan de warmte en omgeving. Matcho had zich in de stal zelf iets getrapt en was even iets onregelmatig, maar een behandeling door de fysiotherapeut ging het weer goed. We kijken bij de start en finish, er zijn hier al ruiters aan het trainen met finishen en het ziet er hier vlak en kaal uit, wat maïs, gras. Je kunt de ruiters die trainen een flink eind nakijken. Daarna gaan wij de *groomroute* verkennen en de *crewpunts* zoeken zodat we zaterdag niet hoeven te zoeken waar we naar de ruiters kunnen kijken. Op andere plaatsen zijn de ruiters niet te volgen voor publiek. Wat we dan nog niet weten is dat zaterdag tijdens de wedstrijd nog een groot deel van die route voor alle verkeer behalve officiële grooms of pers wordt afgesloten en het geheel dus erg publieksonvriendelijk wordt. Het grootste gedeelte van de route bestaat uit kurkeikbossen en uitgestrekte dorre vlaktes, hier en daar loopt een kudde koeien of paarden. In de blauwe route zitten veel plekken met water en zien we veel ooievaars en watervogels, soms in grote groepen. Tegen kwart voor zes zijn we terug op het hoofdterrein voor de parade van de deelnemende ruiters. Traditioneel geklede Portugese ruiters met prachtige witte kousen en grote houten beugels, zo groot als klompen aan een zadel dat op vellen ligt, dragen de vlaggen van de verschillende landen, telkens gevolgd door de deelnemers (te voet), bondscoaches, dierenartsen, hoefsmeden en

Marjolein Vos, Jeanne Linnewever en Janet Lam

fysiotherapeuten die immers ook deel uitmaken van de teams. Na opstelling van de teams worden de vlaggen door de Portugese ruiters officieel overgedragen aan de teams. Mechteld Gerding draagt de Nederlandse vlag. Bij binnenkomst wordt elk land en elke ruiter genoemd, wel komisch wat voor uitspraken er dan aan de namen hangen. Daarna ergens eten en vervolgens terug naar het hoofdterrein want ook vanavond is er een show met Lusitano's en een folkloristische groep, gratis toegankelijk voor iedereen en gesponsord door de *Dubai Equestrian Club*. De show duurt zeker anderhalf uur. We zien Lusitano's met veulens, hogeschool-dressuur zowel aan de hand als onder het zadel, een groep veedrijvers met lange stokken die zelfs in volle vaart over het hele terrein hun kudde van 4 stieren keurig ingesloten weet te houden om abrupt tot stilstand te komen vlak voor het publiek. Een achtstal met de traditionele lange herderstok geeft ook een geweldige show met ingewikkelde figuren. De stok wordt in de grond gestoken terwijl ze hem vast blijven houden en rijden er dan een cirkel omheen in een aardige vaart. Het is gewoon prachtig om te zien hoe ze op elkaar zijn ingespeeld. Tussendoor treedt de folkloregroep op; alleen, maar ook in samenspel met de ruiters, de dansers in groepjes van vier maken op de grote volte hun eigen kleine voltes en daartussen dansen twee paarden met hun ruiters dwars tussen de groepjes door en het verloopt allemaal perfect. Er staan twee tapdancers op een podium met ervoor twee prachtige Lusitano schimmels die op de plaats dezelfde bewegingen uitvoeren als de dansers. Het moet voor de paarden erg zwaar zijn om een heel muzieknummer zo op de plaats te acteren. Schitterend. Er komt een soloruiter die een lange ruiterstaf in de ene hand en een deftige hoed in de andere heeft. Hij rijdt de dressuurshow zonder met zijn handen aan de teugels te komen. Hij rijdt het paard alleen met benen en aanwijzingen met hoed en staf, waarmee hij stuurt zonder het paard aan te raken. Wie doet het hem na? Hij zet de lange staf links en rechts naast het paard (over de achterhand van het paard in steeds zijn zelfde hand) en draait er zelfs in galop een rondje omheen. Het was een van de spektakelstukken van de avond. Een verdwaalde herdersjongen van de folkloregroep wordt van het veld afgehaald door een van de herders te paard. Een heel jong meisje met een sprookjesachtige bruidsjurk die als een deken over het paard valt en als ze haar armen optilt lijkt het of ze vleugels heeft. Aan het eind komen alle

deelnemers tegelijk nog eens binnen voor een zeer welverdiend applaus.

Vrijdag 7 September 2007

Om 10 uur beginnen de voorkeuringen, voor vier van de Nederlandse ruiters verloopt dit vlot maar Matcho van Jeanne is erg vervelend, trapt Charles zelfs tegen het been en moet vier keer opnieuw voordriven, (de laatste keer doet Jeanne het zelf met hem) zodat iedereen behoorlijk de zenuwen krijgt. Gelukkig krijgt hij ook groen licht om morgen te starten, je moet er niet aan denken 2400 km te hebben gereisd en dan geen meter in de wedstrijd te mogen afleggen. De bondscoaches moeten binnen een uur na de keuring bekend maken welke ruiters ze in het team opstellen en het is voor Jeanne een heel bittere pil als de bondscoach het niet helemaal vertrouwt. Jeanne wordt niet in het team opgesteld, terwijl haar plaats zo zeker. Zij start nu dus alleen individueel. De redelijk onervaren Janet Lam neemt haar plaats in het team in. Alle paarden die goedgekeurd zijn krijgen nu al een groene band om de nek met automatische tijdwaarneming, zodat ze er even aan kunnen wennen. Daarna worden de ruiters gewogen, eerst zelf en dan zelf met zadel (hoofdstel mag maar is niet handig want bij onverwachte gewichtscontrole tijdens de wedstrijd zou je het hele paard moeten af- en optuigen, wat veel tijd kost) om te zien of ze aan de minimum voorwaarde van 75 kg voldoen. Ons wordt gevraagd of wij in de blauwe route morgen groompunt 2 en 6 (zelfde punt) willen bemannen omdat deze vrij dicht op de vetgate zit. De vaste grooms kunnen dan door rijden naar de vetgate zodat het zeker is dat ze daar op tijd zijn.

Zaterdag 8 september 2007 Open Europees Kampioenschap Endurance Portugal

We staan om 5 uur op, oei wat valt dat tegen, maar we willen vroeg weg, want we willen om half zeven bij de start van de wedstrijd zijn. Deze is al een half uur verzet om de ruiters zo kort mogelijk in donker te laten rijden. Van de start zelf is niet meer te zien dan schimmige paarden en koplampen op de helmen van de ruiters en niemand is herkenbaar. Je kunt de lampjes een heel eind volgen. Het eerste traject, 'de rode route', loopt eerst door open terrein met veel grasvlaktes om dan langzaam over te gaan naar kurkeikbossen met dor gras eronder; het terrein is niet al te zwaar. We rijden naar groompunt 1; als wij er bijna zijn staat het verkeer al stil want de eerste ruiters steken al over. De ruiters van de Emiraten hebben gelijk de kop gepakt en we zien alle Nederlandse ruiters langs komen. Ze zijn gelukkig goed weggekomen in de massastart. Het is een beetje mistig en nog wat schemerig maar de ruiters hebben genoeg zicht op het parcours. Zoals eerder gemeld wordt het smalle weggetje voor praktisch al het verkeer afgesloten en rest ons niets dan alvast door te rijden naar groompunt 6. Een grote teleurstelling, want zo krijgen we weinig van de wedstrijd te zien. Even zijn we bang dat we ook hier weggestuurd zullen worden, maar dat gebeurt niet. Gelukkig hebben we een boek bij ons, want het duurt nog bijna 3 uur voordat de ruiters hier langs komen. Eerst hebben de paarden nog rust op de vetgate en daarna moeten ze het grootste gedeelte van het 2^e traject, 'de blauwe route', afleggen voor ze bij ons komen, maar we kunnen ze al wel zien, want beide oversteekpunten zitten dicht bij elkaar. Alle vijf Nederlandse ruiters komen goed de eerste ronde door en we zullen ze dan ook allemaal terug zien op ons groompunt. De

route begint door moerassig gebied, veel water en veel watervogels. De ruiters zijn al anvan heel ver te zien door het kale graslandschap, al zijn ze dan nog niet herkenbaar. Als de eerste groomauto's op onze groomplek komen, gaan wij ook klaarstaan. Johan vlakbij de auto en ik aan de overkant van de weg, die de ruiters hier over moeten steken. De ruiters zijn veel sneller bij ons dan we verwachten en de ruiters uit de Emiraten zijn het eerst voorbij. De paarden willen nog niet drinken maar gekoeld wordt er tijdens het lopen wel, hollen voor de grooms dus want de ruiters willen geen minuut meer verliezen. Anita en Jannet komen eerst voorbij maar niet ver daarachter zitten Jeanne, Marjolein en Janet. We kijken de ruiters na en blijven dan weer bij de auto want naar de vetgate heen en weer rijden heeft bijna geen zin. Het volgende traject mogen we immers met de auto niet komen. We lezen ons boek, lopen wat rond, vinden wat bloemen, bijna allemaal stekelige planten, zien libelles, bekijken een nest met ooievaars. Alle Nederlandse ruiters mogen door na de 2^e vetgate en doordat anderen langzamer gaan rijden en de eerste ruiters uitvallen, klimmen ze langzaam in de ranglijst omhoog. Het 3^e en 'groene' traject is erg zwaar, de ruiters vinden het zonder uitzondering het zwaarste traject in het parcours: heel veel zwaar mul zand waar de paarden in wegzakken, maar ook stukken met hard steen in de grond zodat de paarden niet kunnen wennen aan de ondergrond. Het paard van Janet Lam is toch vermoeider dan ook de keurmeesters hadden gedacht: hij wil niet meer van het terrein af en Janet stopt ermee. Terecht, want het paard is echt niet meer fit, herstelde later op de dag gelukkig goed. De andere vier rijden voor de 2^e keer het blauwe traject, ik heb de grote lens op de camera gezet en ben zo ver mogelijk het land opgelopen in de richting van het eerste oversteekpunt en met deze lens kan ik de ruiters herkenbaar langs zien komen. Het veld dat de eerste keer nog compact was begint zicht te spreiden en ik zie dat eerst Jeanne, vlak daarna Anita en dan Marjolein voorbijkomen. Langer wacht ik niet, want ik ben bang dat we dan niet op tijd klaar staan om te groomen. Grooms Anneke en Vincent laten nog snel ijswater bij mij achter om nog beter te kunnen koelen en zeggen al dat ze vinden dat Matcho niet echt fijn loopt, ze vragen of we naar de vetgate komen om te helpen met waterflessen vullen en rijden dan snel verder. Dan is Jeanne er ook al. Het gaat goed zegt ze, Matcho is erg fit en heeft energie genoeg maar het is zwaar. Ook Anita kan ik al van een fles water voorzien, groom Erik is nog aan de overkant van de straat. Aan de overkant staan naast Johan ook de ouders van Marjolein en Anita, dus heb ik tijd om foto's te maken de zusjes. Ik blijf wachten op Jannet en Janet. De grooms van

Jannet zijn er op tijd dus maak ik alleen foto's en wacht dan op Janet, er komen steeds minder ruiters langs en als de veegwagen komt weet ik dat ze niet meer mee doet. De jongens op de veegwagen spreken geen woord Engels en maken een grote fout: ze sluiten niet alleen het hek van het groompunt af, maar ook alle verdere hekken op de groomroute. Kennelijk weten ze niet dat de groomauto's na het 5^e traject weer terugkomen via deze weg en ik kan ze het niet duidelijk maken. Gelukkig zit er geen slot op en als de grooms van de ruiters van de Emiraten die nog altijd op kop liggen komen schelden ze er heel wat op los, ook tegen mij. Ik heb een Hollands oranje shirt aan en aangezien de organisatie dat ook heeft, hebben ze niet in de gaten dat ik hier niets mee te maken heb. Blijkbaar hebben ze ook gebeld want de veegwagen komt zeer snel weer terug om alle hekken weer open te zetten met de oppassers er weer bij. Johan komt mij weer oppikken en ik hoor dat Jeanne helaas uit de strijd is omdat Matcho toch niet helemaal 100% liep. Na 105,5 km valt voor hem het doek. Jannet van Wijk trekt Latino op de 4^e vetgate zelf terug omdat hij niet echt lekker loopt en heel erg in tempo terugviel, ze beseft dat ze de vereiste 14 km per uur zo niet kan halen. Aangezien ze Latino niet over de kop wil jagen, stopt ze ondanks dat ze groen licht van de keurmeesters krijgt om door te rijden. Petje af voor de amazone die haar paard goed aanvoelt en kiest voor het paard. Helaas betekent dit dat Nederland met nog maar twee van de vier ruiters geen team meer aan de finish krijgt. (4 ruiters in het team en de 3 beste tellen) Anita en Marjolein zijn dus nog over om voor de 2^e keer het zeer zware groene traject te rijden. Ze zijn al begonnen aan hun rit als wij bij de vetgate komen, ik stap 2 km eerder uit op de plek waar alle routes hier samen komen om daar nog wat foto's van Anita en Marjolein te maken. Ze moeten een lichte heuvel op om bij de laatste vetgate komen en ze zijn pas zichtbaar als ze de ommuring van het terrein binnenrijden. De hele dag was het bewolkt en niet al te heet maar nu begint het heel benauwd te worden. Op de heuvel rijden ze tussen de olijfbomen en boven op de top staan nog wat kurkeiken. Het is een mooie plek om te kijken. Ondertussen rijden de eerste ruiters al weg voor de laatste ronde naar de finish in Companhia das Lezirias bij Porto Alto. Sheik Rashid al Maktoum viel uit in de 5^e vetgate maar de overige drie ruiters van het Emiraten team lijken onbedreigd op de teamzege af te gaan. De Franse ruiter Jean Philippe Frances heeft zich bij de Emiraten ruiters aangesloten om zich in het gevecht van de open Europese titel te mengen. Als Anita en Marjolein voorbij zijn, beide paarden lijken nog fit, loop ik buiten de omheiningmuur om naar Barocca, zodat ik de ruiters in het parcours niet stoort. Het wordt lekker buiten want de temperatuur gaat omlaag, zou er ergens een bui hangen? Ik geniet van de wandeling tussen prachtige kurkeiken met de steppen eronder. Als ik op de vetgate aan kom, worden de grooms van Anita door Johan geholpen om alles in te pakken voor het volgende groompunt; alle tijd is kostbaar dus hulp welkom. Beide paarden worden goedgekeurd en we zien ze na de rust beide vertrekken voor het laatste gele traject, nu maar hopen dat ze de laatste 27 km ook zonder kleerscheuren doorkomen. Het traject is niet al te zwaar, loopt weer tussen de kurkeiken door en gaat ook bij een wijnboer over het erf. De laatste kilometers gaan over het zelfde stuk als de start maar dan in omgekeerde richting, we zien de ruiters dan ook van verre aankomen bij de finish. Het feestje van de Emiraten gaat niet

Jannet van Wijk en Anita Lamsma tijdens het 2e traject.

door want vlak voor de finish schrikt het paard van Sheik Majid al Maktoum ergens van, glijdt uit en is kreupel. Tot ramp van overmaat blijkt de hartslog van het paard van de eerst aankomende Sultan Bin Sulayem te hoog en gaat de overwinning en de open Europese titel naar zijn teammaat Mubarak Khalifa Al Shafya. De Franse Jean Philippe Frances is tweede en wordt Europees kampioen. Het Franse team - waarin hij niet zit - wordt met de andere vier ruiters teamkampioen in het open klassement want ze weten de ruiters van Bahrein voor te blijven. Ook voor een van de Spaanse ruiters zijn de druiven zuur als zijn paard na de volle 160 km afgekeurd wordt, maar zijn drie teamgenoten komen behouden aan de finish en dus is alsnog brons in de open titel en Europees zilver ook zijn deel, hoewel hij vast zwaar baalt. Het voltallige Nederlands kamp met oranje shirts wacht op de binnenkomst van Marjolein en Anita. Ze komen om half negen gezamenlijk over de finish en hebben de laatste ronde zeer behoudend gereden. Na de finish volt een spannend kwartiertje waarin de paarden worden verzorgd, aangeboden en gekeurd. Gelukkig zijn ze beide goed en zo eindigt Marjolein als 35^e en Anita als 36^e van 88 gestarte ruiters uit de hele wereld en is er toch feest in het Hollandse kamp.

Zondag 9 september 2007

We slapen tot half elf uit en daar waren we ook heel hard aan toe. We eten een broodje van gisteren en gaan dan snel op weg naar *Companhia das Lezírias* voor de parade van alle gefinishte ruiters. Vanmorgen was eerst de transportkeuring en alle Nederlandse paarden werden fit genoeg beoordeeld om naar huis te mogen afreizen (Niet fitte of ernstig geblesseerde paarden krijgen eerst verplichte rust van een tot meerdere dagen totdat ze in staat worden geacht hun reis goed te kunnen

Het gouden Franse team

doorstaan). Bij de parade mogen Anita en Marjolein zich eerst opstellen, er wordt begonnen met de laatste van de ranglijst. Iedereen wordt keurig opgenoemd en zo komen we langzaam bij de top. Eerst uitreiking van de open kampioenschappen en daarna van de echte Europese medaillewinnaars. Het wemelt van de persfotografen die pal voor het podium gaan staan zodat wij weinig kunnen zien. De folkloregroep is ook weer aanwezig maar er is geen optreden meer, ze mogen alleen een aandenken uitdelen aan alle bobo's en dat terwijl de ruiters die niet gefinisht zijn maar wel hebben deelgenomen, geen enkele herinnering hebben gekregen. De Franse Europese kampioen Jean Philippe Frances krijgt de felbegeerde Best Condition Prijs. Deze prijs wordt toegekend aan het paard dat zich na de wedstrijd het best heeft hersteld en meest *fit to continue* is volgens de veterinairen. Het geheel is een wat matte vertoning voor een E.K. vooral vergeleken met veel andere leuke dingen die deze week werden georganiseerd. De ruiters reizen morgen af naar huis en hopen woensdagavond de paarden weer in hun eigen stal te kunnen zetten.

Al Ayad

The ultimate in type and elegance

CHAMPION STALLION
of the finest **STRAIGHT EGYPTIAN** bloodlines

CHAMPION ISRAEL 2006,
first foals National res. Champions.
« The Vision » dam of Al Lahab, as well as her daughters
and a full sister to Al Lahab await foals of **AL AYAD.**

For information please contact Karin Zeevenhoven
0593-525042 or 06-10408067

Arabian Fantasie

wenst u al het beste voor 2008!

Noorwegen is een gigantisch groot land, in oppervlakte weliswaar 'slechts' 10 keer zo groot als Nederland maar als je het hele ding op de zuidpunt 180 graden zou draaien komt de noordpunt in de buurt van Madrid te liggen.

NATIONALE SHOW NOORWEGEN

Door Karin Zeevenhoven

Met een Arabisch Volbloedenbestand van 400 paarden lijkt het dan ook een onmogelijke opdracht een 'Nationaal Kampioenschap' te organiseren, maar het enthousiasme is groot, en eind augustus zouden op de terreinen van de mooie nieuwe stal en rijhal van Stutteri Rine zo'n 30 paarden van start gaan. Door de enorme afstanden en de tweebaans kronkelende landweggetjes (alleen rond Oslo is er hier en daar wat snelweg), is het onontkoombaar dat de meeste paarden uit de regio komen, om aan voorselecteren maar helemaal niet te denken. In vergelijking met 2003 en 2004 toen ik hier ook gejureerd heb, zag ik een duidelijke sprong naar voren in de doorsnee kwaliteit. Waar destijds begonnen werd met vaak toch wat matige paarden is er nu een aantal fokkers die zich internationaal hebben georiënteerd en de verbetering was opmerkelijk.

Toch moet gezegd dat het gevaar van 'nieuwe' fokkers, namelijk dat er hoofdzakelijk naar het hoofdje, dan wel het type wordt gekeken, ook hier op de loer ligt. Er waren een aantal jonge dieren waarbij bij de hengstkeuze duidelijk de fouten van de moeder in fundament en bouw over het hoofd zijn gezien, en de 'fokkers' hadden geen oog voor het feit dat van die hengst op deze onderdelen echt geen verbetering zou kunnen worden verwacht.

Stutteri Rine, de stal van Elin Ellingsen en Rine Eiane, in de buurt van Stavanger aan de westkust, schitterend op een heuvel gelegen met prachtig uitzicht op glooiende weiden en verder weg, voor iemand uit Nederland, imposante bergen (Elin: "Those??? Mountains??? No no, those are just little hills, this is the flat part of Norway!"). Zij richten zich vooral op rijtypische paarden, ze hebben een aantal Russische hengsten gebruikt zoals Menes, Peleng en een mooie zoon van Pilgrim, en hun paarden zijn in doorsnee correct, bewegen goed maar missen nu net dat beetje type wat een showkampioen maakt.

De zaterdag werden er twee dressuurproeven uitgeschreven, volgens de tunnelvisie van de ECAHO had ik die niet mogen zien aangezien enkele paarden ook in de show zouden starten, maar ik heb af en toe toch even gegluurd, hier worden deze paarden tenslotte voor gefokt. Het niveau was redelijk als men bedenkt dat alle paarden uit de directe omgeving komen, de proeven waren te vergelijken met de lagere Duitse proeven. De zondag had ik de eer om samen met Cecilia Bourghard uit Zweden te jureren, het was koud en nat en het woei hard en aangezien de rijhal als voorring diende moesten wij in een open partytent die bij elke windvlaag dreigde in te storten, proberen ons met waterige lauwe koffie en een geurige paardendeken warm te houden. Dat was weer eens wat anders dan de luxe die bij vele shows al gewoon is.

De kampioenen van de show waren allemaal echt goede, mooie dieren waarvan ik er enkele graag op stal zou hebben.

De merries jeugd was YS Sinans Amira, een AS Sinans Pasha jaarling en de reserve Zangreal, een heel leuke vos van WH Justice. Haar eigenares Nette Badal reed rustig op zaterdag 10 uur heen, en na de show op zondagavond weer 10 uur terug want ze moest maandag gewoon werken.

Jeugd hengsten: een kleine maar fijne El Amin jaarling stak met hoofd en schouders boven zijn concurrenten uit.

De merries hadden een echte koningin in Piracanta van Piruet uit een Ernal moeder, met als mooie reserve Fahra Nabeela, een Maysoun kleindochter.

De hengsten, helaas maar 3 stuks, en maar één echte hengst, Lazar van Monogram uit de bekende merrie Lidia van Ryzerc. Heel apart want hij is een donkerbruine met weinig aftekeningen en wel een blauw oog. Maar een echte Monogram, mooi, kort en sterk en best bewegen.

Al met al een heel gezellig en interessant weekend, de Noren zijn hartelijke warme mensen, het weer was om te rillen maar dat schijnt heel soms ook wel eens iets beter te zijn en het landschap is prachtig en imposant.

dopper & partners

Assurantie- en pensioenadviesbureau

*Paarden verzekeren is vakwerk!
Wij zijn vakmensen en ook nog objectief*

- Vertegenwoordiging voor Hippo Zorg en Fairmount
- Ook verzekerd bij permanent verblijf in het buitenland
- Polisvoorwaarden mogelijk in Duits en Engels
- Paardenfinanciering in combinatie met verzekering

Bel, schrijf of e-mail ons voor gedetailleerde informatie:

Postbus 5441 • 3008 AK ROTTERDAM • Tel. 010-4855802 • Fax 010-4862929 • E-Mail dopperenpartners@tiscali.nl

Duindigt was op zondag 28 oktober 2007 het toneel voor de A.V.S. Promotieprijs, een ren voor 3-jarige, in Nederland gefokte Arabische Volbloeds over 1800 meter.

AVS PROMOTIE PRIJS

Door W. J. de Ruiter
Foto's Huybers

De herfstbladeren vallen, de baan is “zwaar” en het renseizoen loopt ten einde. Nog één keer kunnen de driejarige Arabische Volbloeds hun krachten meten met leeftijdsgenoten op de meest gangbare afstand van “1 mile plus” zoals dat in Engeland, de bakermat van de rensport, heet. Een aantrekkelijke koers met best prijzengeld dankzij de genereuze financiële ondersteuning van het A.V.S.

Een mooie doorsnede van snelle Nederlands gefokte Arabische Volbloeds die met flair van start gingen en er vanaf het begin geen gras over lieten groeien.

Via Verdi Kossack, een fokproduct van Rob den Hartog,

getraind en in eigendom van de heer Otermans zette meteen de toon door de leiding te nemen van het peloton, een prachtige uitgangspositie die hij onder de ervaren jockey Raymond Chang niet meer zou prijsgeven.

De schimmel is een zoon van Marwan uit de merrie Vesna en hij won de ren met overtuiging vóór Nib Hiduc Star, gefokt door Mw. Van der Starre, v. Grand Duc, m. Pash Hianca gevolgd door Gazella T, gefokt door de heer Zoetelief, v. Prince d'Orient, m. Gracja.

Het was een prachtige race, een mooie finish, met dankbare gevoelens jegens het A.V.S. mede namens de deelnemers.

Als kroon op het werk van paarden, trainers en jockeys, bloemen en een schitterende sierdeken van het A.V.S. met in de hoofdrol de charmante Frauke Kuyff namens het stamboek. Een fijne dag, zeker voor herhaling vatbaar.

NOORD EUROPESE DERBY 2011

In 2004 besloot de DARC een Derby voor 4-jarige Arabische Volbloeds in het leven te roepen. Een ren over de klassieke derby-afstand, namelijk 2400 meter en volgens de klassieke regels: paarden dienen in het jaar van geboorte te worden ingeschreven en vervolgens wordt er tweemaal per jaar een steeds hoger wordend inleggeld betaald, tot het moment van de koers daar is.

Ruim dertig inschrijvingen hadden we het eerste jaar, uit Nederland, België, Duitsland en de Scandinavische landen; daarvan zijn op dit moment nog 23 paarden ingeschreven voor die eerste Derby voor Arabische Volbloeds in Nederland. Het prijzengeld ligt ruim boven de 10.000 euro en er wordt driftig gelobbyd om dit bedrag met hulp van sponsors nog wat verder 'op te leuken'. Het is niet mogelijk op een later moment in te

schrijven. Stel, u koopt een leuke driejarige ren-Arabier die al heeft laten zien de kwaliteit in huis te hebben, maar hij is niet ingeschreven in het geboortjaar, dan is het nu niet meer mogelijk dit paard in te schrijven voor de Derby 2008. Wat u wel kunt doen is uw veulen inschrijven voor de Derby 2011! Ook voor de jaren 2009 en 2010 hebben we inschrijvingen van ruim over de dertig per jaargang, mooie aantallen, want er valt er natuurlijk altijd wel eentje af die niet zo getalenteerd bleek voor de rensport als bij geboorte werd verwacht.

De eerste inleg bedraagt 25 euro en dient op uiterlijk 31 december 2007 te zijn voldaan. Het reglement, een overzicht van alle inleggeden en het inschrijfformulier kunt u aanvragen bij het secretariaat DARC via DARC@ls-taalservice.nl

Afgelopen augustus reisden we weer af naar Polen, waar de Nationale keuring en de Pride of Poland Sale plaatsvonden. We arriveerden de donderdag voor het evenement in Biala Podlaski, een redelijk grote plaats ongeveer 15 km verwijderd van Janow Podlaski Stud. 's Avonds nog snel even naar Janow om de sfeer te proeven. De immense stilte met zo nu en dan gehinnik en het slaan van de klok in de "clockstable" is elk jaar weer een bijzondere ervaring.

STERREN VAN EKSTERN STRALEN IN POLEN

Door Marga Sanderse
Foto's Dick Reed
Foto Ekstern Gideon Reisel

Vrijdagmorgen opnieuw naar Janow. Zes hengsten liepen al braaf in de stapmolen, de merries met veulens kletterden in razend tempo voorbij op weg naar de groene wei. In de stallen was er al volop bedrijvigheid. De paarden die waren ingeschreven voor de show bleven binnen en werden even kort getraind door Johanna Ullstrom. Leuk om bepaalde

paarden te herkennen en te zien hoe ze zich in een jaar hadden ontwikkeld. Na geschild te hebben in het restaurantje vanwege een enorme onweersbui vervolgden we onze weg. Dit keer naar de nieuwe stallen, in oude stijl opgezet, waar de paarden voor de Sale gestald stonden. Ook hier één en al bedrijvigheid. Wassen en poetsen, want 's avonds zouden de paarden voor de eerste keer worden voorgesteld in de preview van de Sale.

Daarna naar de tent met paarden voor de keuring. Het beloofde veel goeds, prachtige paarden zouden hun opwachting gaan maken.

's Middags, op de terugweg naar ons hotel, zijn we naar de begraafplaats van Janow Podlaski gereden waar onze paardenvriend Tadeusz Ksiniewicz zijn laatste rustplaats heeft gevonden. Tadeusz heeft ons ontzettend veel geleerd over de Poolse fokkerij. Ook gaf hij ons een rondleiding over Janow die voor altijd in ons geheugen staat gegrift.

Om 9 uur zou de preview beginnen maar de ervaring heeft geleerd dat ook de Polen hun Drents kwartiertje hebben en niet zo punctueel zijn wat betreft tijd. Uiteindelijk begon men de presentatie, voor de Vippers onder het genot van een uitstekend buffet en vele soorten heerlijke drankjes. Natuurlijk hadden we thuis in de catalogus al keuzes gemaakt. Erg benieuwd waren we naar Altona, een 8-jarige Eukaliptusdochter uit Albigowa/Fawor, Errara, de Monogrammdochter uit Estela/Probat, en Wiazma, de al redelijk op leeftijd zijnde Arbildochter uit Wizja/El Paso. Wiazma is nu 16 en heeft een goed staat van dienst in de fokkerij, als moeder van o.a. Wieza Babel/Laheeb, en Wieza Wiatrow/Ganges. Beiden Bialka Spring Show Kampioene en Best in Show. De laatste is op een vorige veiling verkocht naar Saudi-Arabië. Zonder meer waren we ook zeer benieuwd naar de Ekstern dochter Laverna uit Loretta van Wojslaw en de Ekstern kleindochter Faustyna. Faustyna is van Emigrant uit Felicjana/Ekstern, niet in het minst omdat we zelf Ekstern kinderen en kleinkinderen tot onze paardjes mogen rekenen. Tijdens de preview ontmoetten we nog meer Nederlandse belangstellenden. De families Bakker, Reisel en

Ekstern

Pinta

Stegeman hadden ook de reis naar Polen ondernomen om kennis te maken met het Poolse evenement. De volgende ochtend was het tijd voor de Poolse Nationale keuring. Ongeveer 160 paarden maakten hun opwachting. De kwaliteit was hoog. Maar liefst 33 paarden scoorden boven de 90 punten, negen hiervan zelfs meer dan 92 punten. Vooral de kwaliteiten van meervoudig kampioen en wereldkampioen Ekstern (Monogramm x Ernestyna/Piechur) als vaderpaard werden hier duidelijk. Eén kampioen en twee reserve kampioenen hebben hem als vader. Ook plaatsten zich acht van zijn dochters bij de 1e vijf in hun klasse. Het lijkt erop dat Ekstern heel goed past bij de merries van Janow Podlaski. Bij de 2-jarige merries stonden Eksterndochters van Janow op plaats

Ejrene

één, drie en vier. De Nationale Junior reserve Kampioen Pinta (x Pilar/Fawor), Biruta (x Bajada/Pamir) en Etyka (x Etalanta/Europejczyk) Met op de vijfde plaats Eksterna (Ekstern x Emanta) van de privé-stoeterij Falborek Arabians. Bij de 3-jarige merries was de beurt aan Michalow met de Gazal Al Shaqab dochters Ejrene, Norma en Pistoria. De twee eersten behaalden beide 92 punten waarbij Norma uit Nina van Monogramm twee keer 20 voor beweging kreeg maar ten opzichte van Ejrene minder scoorde voor type. Zo werd Ejrene 1^e in haar klasse en zij zou later de titel Nationaal Junior Kampioen voor zich op eisen.

Bij de jonge hengsten ging de klasseoverwinning bij de 1-jarigen naar de WH Justice-zoon Altis. Bij de 2-jarigen werd een zoon van Metropolis NA, Boreas als eerste geplaatst. De overwinning bij de 3-jarige hengsten was voor de Eksternzoon Celsjusz uit de merrie Carina van Pesal. Hij is gefokt en in eigendom van Bialka Stud. Hij zette ook de titel Junior

Kampioen op zijn naam. Altis werd reserve. Eksterns carrière als vaderpaard zet zich voort, werden er in 2007, achttien veulens van hem geboren. Op Michalow Stud werden er dit jaar weer 15 merries met hem gedekt.

Overweldigend was de senioren merrieklasse. Onvoorstelbaar veel

kwaliteit. Schitterende complete merries met een enorm vrouwelijke uitstraling. Woorden schieten te kort, wat was het genieten! Schoonheid en overweldigende bewegingen maakten weer een onuitwisbare indruk. Drie van de vier klasse overwinningen gingen naar Michalow. Onder hen Palmira, een Monogrammdochter, ze werd Senior Kampioen en Best in Show. Ook mocht ze de trofee voor de beste bewegingen in ontvangst nemen waar ze ex aequo eindigde met de hengst Grafik (Eukaliptus x Gaskonia) en Emocja, ook een Monogrammdochter.

Emocja is een vos en werd dit jaar voor het eerst geshowd. Prachtige merrie met gigantisch bewegingen en een heel aandoenlijk karakter. Ze is de moeder van Junior merrie Kampioen Ejrene.

Een andere klasse overwinning ging naar de Internationaal zeer succesvolle Emmona (Monogramm) Top tien bij de Wereldkampioenschappen en top vijf in Aken. De derde klasse zege was voor één van Eksterns eerste fokproducten Palanga (x Panika/Eukaliptus) Zij werd Nationaal reserve Kampioen bij de senior merries. Een zeer succesvol showdebuut was er ook voor Laranda (Ekstern x Larissa/Eukaliptus) Ze werd 2e in haar klasse achter Palanga. De overwinning in de klasse 4 t/m 6 jarige merries was voor Janow Podlaski met de Gazal al Shaqabdochter Etnologia uit Etalanta/Europejczyk. De scores van deze oudere merrieklassen lagen tussen de 90 voor Etnologia en 93 punten voor Palmira. Topkwaliteit!

Tussendoor maakten we met alle Nederlanders nog even een kleine wandeling over de stoeterij waarbij we ook de plek bezochten waar de voor de Poolse fokkerij zo belangrijke paarden als Europa, Eukaliptus en Bandola begraven liggen. De keuring werd een lange zit. Door hevige regenval was het

Palmira

Palanga

Etnologia

van buiten naar binnen in de nieuwe schitterende hal verplaatst, waardoor het nogal uitliep. Tijdens keuring van de 4 tot 8-jarige hengsten zijn we terug naar het hotel gegaan, het was toen al rond half tien in de avond. De winnaar was Poganin (Laheeb x Pohulanka) Gefokt en in eigendom van Janow Podlaski. Hij werd ook Nationaal Kampioen.

In de klasse 9 jaar en oudere hengsten was de overwinning voor Grafik (Eukaliptus x Gaskonia/Probat), de latere reserve Kampioen Senior hengsten. Gefokt en in eigendom van Michalow Stud.

s' Middags was er een parade met merries uit allerlei verschillende merrielijnen van Janow Podlaski, voorgebracht door de Poolse handlers in hun uniformen. Overigens dragen alle stoeterijmedewerkers op zaterdag hun uniform inclusief de directeuren.

Nadat enkele Anglo-Arabieren werden getoond, liet men 14 merries zien, waaronder Pianosa, moeder van de zeer bekende Pianissima. Haar damline is Szamrajowka 1810 Biala Cerkiew.

Sarmacja

Perforacja, de moeder van Pesal stamt ook af van deze merrielijn. Zij is een zeer gewaardeerde fokmerrie op Bialka Stud. De zondag begon met de Kampioenschappen van de Nationale. Daarna werden verschillende paarden gehuldigd. Het paard met de beste beweging. Het beste renpaard en ook de beste voorbrenger. De WAHO trofee werd uitgereikt aan Sarmacja van Gil uit Saszetka op basis van haar renprestaties en fokwaarde. Ze won 8 van de 10 rennen, waaronder de "Oaks" en de "Derby" en is de moeder van o.a. Sarmata Braziliaans Nationaal Kampioen. Sarmacja is gefokt en in eigendom van Janow Podlaski Stud. Haar vader Gil staat in Nederland bij Vlasakker Arabians.

Vanaf 10.00 uur was er gelegenheid voor aspirant kopers om de verkoopspaarden te bekijken. Uiteindelijk begon de veiling om 16.00 uur.

De 39ste veiling zou uitlopen in een nieuwe recordomzet van € 2.451.000. 33 van de 35 aangeboden paarden gingen naar een nieuwe eigenaar. Het duurst verkochte paard kwam van Janow Podlaski. Pieta (Gazal Al Shaqab x Pilar) bereikte de prijs van € 300.000 en kwam in het bezit van Shirley Watts uit Engeland. Pieta is de volle zus van de Poolse Junior Kampioen 2005 Pinga en drachtig van Ganges. (Monogramm x Garonna). Pieta en Pinga zijn weer halfzusjes van Pinta (Ekstern x Pilar) Pools Junior Kampioen 2007.

Veel paarden gingen naar verschillende eigenaren in België. Naar Dubai zes en ook zes naar Australië.

- Altona (Eukaliptus x Albigowa) verhuist naar België voor € 180.000

- Errada (Monogramm x Estela/Probat) naar Dubai. € 165.000
- Wiazma (Arbil x Wizja/El Paso) naar België. € 80.000
- De Eksterndochter Laverna uit Loretta eveneens naar Dubai voor € 140.000
- De kleindochter van Ekstern, Faustyna (Emigrant x Felicjana) naar België voor € 150.000

Wiazma

In tegenstelling tot voorgaande jaren werden er weinig paarden binnen Polen aan privéfokkers verkocht. Slechts één merrie blijft in Polen. De prachtige Eldondochter Firosetta, gefokt op Bialka en te koop aangeboden door een privéfokker. Ze werd samen met haar Eksternveulen verkocht voor € 53.000 en was ook weer drachtig van Ekstern.

Naast de veiling is er ook nog de *Silent Sale*, waar men kan bieden. De biedingen worden steeds op een elektronisch bord bekendgemaakt. Wie er geboden heeft is niet bekend. De prijzen varieerden hier van € 5000 voor de Gangesmerrie Doris Day tot € 25.000 voor Enkora (Ecaho x Edeadra)

Voor het eerst werd er een sportpaard aangeboden. De merrie Niniwa (Etogram x Niwa) gefokt en in eigendom van Katarzyna Ostrowska. Niniwa is tweevoudig Europees Kampioen springen. Het verloop van de bieding was een beetje onduidelijk. Ze werd ingezet op € 70.000 Maar er kwam geen enkel bod.

Grote tevredenheid bij de directeuren van Janow, Michalow en Bialka. Gewoonlijk vrij stoïcijns uitten ze nu hun blijdschap met een brede glimlach en wederzijdse uitbundige schouderklappen. Polen heeft opnieuw bewezen dat ze wereldwijd een vooraanstaande positie bezetten in de fokkerij van het Arabisch Volbloedpaard. De reis naar dit jaarlijkse evenement is niet de eenvoudigste en kost veel tijd, maar het is zo ontzettend de moeite waard.

Pieta

De mensen in onze directe nabijheid wisten er wel van, voor anderen kwam het als een volslagen verrassing. Niettemin waren wij ook verbluft door de snelheid waarmee alles plaatsvond:

VERHUIZING NAAR ZWEDEN

Door Hanneke Rosman-Brand

Toen een paar jaar terug met vervroegd pensioen werd gestuurd, waren we daar in eerste instantie niet blij mee; zoiets heeft toch wel veel invloed op het dagelijkse leven. Na verloop van tijd realiseerden we ons echter dat er ook voordelen waren: we waren niet langer plaatsgebonden. Hein hoefde nergens meer naar toe en ik kan als vertaler werken waar ik wil, als ik maar internetverbinding heb. Na 13 jaar op het platteland van Friesland te hebben gewoond, waren we daar wel op uitgekeken (sorry Friese AVS-leden). Het Bildt aan de Waddenzee, weidse ruimte, prachtige zonsondergangen, maar altijd wind, alles open en vooral, geen ruiterpaden of andere uitrijmogelijkheden. En we waren, nadat we een paar jaar niet hadden gereden, allebei tot de slotsom gekomen dat het trainen en rijden van de paarden oneindig veel leuker is dan alleen fokken, hoe schattig Arabische volbloedveulentjes ook zijn.

Zo vormde zich het idee om over de landsgrenzen te kijken, want mooie plekjes in Nederlands zijn schaars en dus niet te betalen voor gewone mensen. Vrienden waren een jaar eerder naar Frankrijk vertrokken en deden hun uiterste best ons ook daarheen te lokken. En waarom ook niet, Cees Mol en Claudia Dijkstra, twee AVS-leden, hebben het jaren bijzonder naar hun zin in Frankrijk. Maar ja, we houden allebei niet zo erg van warmte, we zagen op tegen vele enge beestjes zoals teken, en bovendien is het Franse platteland in de zomer, als de *bougainvillea* rijkelijk bloeit, schitterend, maar 's winters is het een koude en kale bedoening. Frankrijk viel dus af. Duitsland dan, diverse AVS-leden zijn in de afgelopen jaren de oostgrens overgegaan en wonen naar zeggen met veel plezier in het land van *kartoffelsalat* en *brattwurst*. We keken wat rond, lieten zelfs een grote carréboerderij taxeren, maar ja, in Duitsland mogen honden nergens loslopen. Volgens zeggen vanwege de kans op besmetting met hondsdolheid, maar volgens mij is dat niet de ware reden: jagers willen niet dat 'hun' wild door loslopende honden wordt verstoord. Een jager legde ons uit wat hij per jaar voor zijn hobby kwijt was: voor een gebied van 450 hectare zo'n 10.000 euro voor de

jachtrechten, jachtbelasting en schadevergoeding aan boeren die toch overlast hebben van het wild. Dacht u dat wij een dure hobby hadden?

Toen we vervolgens ook nog hoorden van de Duitse mensen aan wie we een van onze jonge paarden hadden verkocht dat ze niet mochten rijden in het bos dat achter hun boerderij lag, en dat ze meer dan een jaar bezig waren geweest om toestemming te krijgen om het stalletje te vergroten, (van 3x3 naar 3x6 meter). En dat terwijl het een boerenbedrijf betrof. Het werd ons duidelijk dat Duitsland het niet was voor ons.

Met een Noorse zwager en door Zweedse rencontacten werd de aandacht gericht op Zweden. Ik was er nooit geweest, maar had vroeger altijd met veel plezier de Pippi Langkousboeken gelezen. Hein was dertig jaar geleden al eens met paarden van de Kossack Stud in Stockholm voor een internationale keuring, maar behalve Arabieren en vele bomen onderweg had hij niet veel van Zweden gezien. Er werd besloten tot een nadere kennismaking met dit grote land (Zweden is 11 x groter dan Nederland). In april er eerst heen met een vriendin.

Vierduizend kilometer in zeven dagen gereden. In juni volgde een nadere verkenning, ditmaal met echtgenoot en honden. Ons oog was gevallen op de gemeente Ljungby, centraal gelegen, goed bereikbaar, net duizend kilometer vanaf Amsterdam en dus dichterbij dan de Franse Riviéra vanuit de hoofdstad gerekend. Interessant voor ons: tweeënhalf uur van de renbanen in Kopenhagen, Göteborg en Malmö; en vijf, respectievelijk zes uur rijden van de banen in Oslo en Stockholm.

Op zaterdag vertrokken, hoorden we op maandagmiddag dat ons huis op de Oudebildtdijk was verkocht. Onverwacht, want het openingsbod en de daarop volgende biedingen hadden ons geen aanleiding gegeven om te denken dat het met deze gegadigden wat zou worden. Ineens keken we met heel andere ogen naar de huizen en de omgeving. We belden fluks met enkele makelaars om een paar huizen nader te bekijken. Dankzij Internet hadden we vooraf online wel al wat huizen geselecteerd die ons wat leken, maar dat was meer bedoeld als 'vergelijkend warenonderzoek'. Op vrijdag liepen we tegen 'iets' aan wat ons aansprak, leuk huis, grote oude koeienstal met veel

opslagruimte erboven, een 'machinehal' van 15 x 21, precies de goede maat voor een binnenmanege en bovendien vijf en halve hectare grasland voor de deur, begrensd door een riviertje. De vorige bewoonster was op 95-jarige leeftijd naar een bejaardenhuis verhuisd. Een week later mochten we ons de eigenaar van een Zweeds huis noemen! Soms moet een mens in zijn leven snel beslissen.

De kopers van ons huis hadden een huurhuis, hun paarden op verschillende pensionlocaties en wilden niets liever dan zo snel mogelijk 'over'. De daaropvolgende maanden waren dan ook hectisch, het werk ging gewoon door, in mijn eentje inpakken en alle zorg van de beesten, want Hein was in Zweden om hekwerken, provisorische stallen en dergelijke te organiseren. De datum van overdracht was 17 september, maar die datum was voor ons niet van belang: de hele verhuizing werd afgestemd op de dag dat de paarden door firma Potijk zouden worden opgehaald. Potijk is een betrouwbaar transportbedrijf dat iedere dinsdag paarden naar Zweden brengt. De paarden zouden op maandag worden opgehaald en vervolgens zouden wij vertrekken met honden en katten om voor aankomst van paarden op het nieuwe adres te zijn. 11 september werd onze D-Day. Een week hiervoor vertrok Hein met een gehuurde vrachtwagen vol huisraad, om uiterlijk in het weekend weer terug te zijn. Helaas bleek de gehuurde 9 meter lange vrachtwagen te klein, hoewel volgens het verhuurbedrijf deze maat echt groot genoeg was voor een verhuizing. Onnodig te zeggen dat dit veel stress opleverde. Wat moet beslist mee en wat kan weggegooid/ naar vrienden/ naar de kringloopwinkel, allemaal op het laatste moment te beslissen. Op de valreep nog een paardentrailer gekocht om de laatste spullen mee te nemen en geloof me, de wanden weken, zo vol was ook de trailer (en nog staan er wat spulletjes bij vrienden te wachten tot een volgend bezoek). Stress en hectiek, maar ook lieve vrienden die ontzettend hard meehielpen en 's avonds met een warme hap aankwamen.

De meeste mensen stonden met open mond te kijken als we zeiden dat honden, katten en paarden meegingen. Vooral die paarden, dat was toch wel een hele onderneming! Niets was minder waar, de paarden verhuizen was het gemakkelijkste deel. Als de paspoorten maar netjes ingetekend zijn (en dat zijn de paspoorten van de Arabieren, dankzij de nauwkeurigheid van de schetsers van het AVS) wordt er verder nergens naar gekeken. Of ze geënt zijn? Het zal de autoriteiten worst zijn. Nee, dan de honden en katten, twee maal enten tegen rabies,

vervolgens een bloedproef voor alle dieren of de enting wel goed was aangeslagen. Het liep behoorlijk in de papieren: voor hetzelfde bedrag werden twee paarden naar Zweden vervoerd! Ook moeten honden en katten uiterlijk 48 uur voor vertrek worden ontwormd tegen lintworm (bij de paarden wordt nergens om gevraagd) en dit moet worden ingetekend in het paspoort.

Dan is het zover: maandag 10 september komt de veewagen het erf oprijden. Zeker niet gemakkelijk om je 'kinderen' toe te vertrouwen aan vreemden, ook al doen ze niet anders dan paarden transporteren. Het waait behoorlijk, alles klappert als de klep openstaat. Klassika, de fokmerrie, als tweejarige vanuit Rusland naar Nederland gereisd, loopt braaf de klep op. Het veulen denkt daar het hare van en wil niets. Meerdere pogingen volgen om het de klep op te duwen, wat is zo'n veulen zwaar en sterk als het niets wil. Meermalen dondert Kamilla van de klep, tot twee maal toe loop ik met Klassika weer van de klep af om het veulen te verleiden er mee op te lopen. Uiteindelijk geeft de kleine op en staat er in, zonder noemenswaardige schrammen, ondanks de valpartijen. Dan de twee pubermeiden, de jaarling en tweejarige. Beide geen reiservaring. De wind is behoorlijk aangewakkerd en alles beweegt, de bomen kraken en alles is even eng. Kontessa, de tweejarige, heeft vorig jaar een akkefietje gehad toen ze vast stond en kan sindsdien niet meer vast staan zonder totale paniek. Na overleg met Mirjam Potijk wordt besloten dat de twee volle zusjes (Klassika x Voronez Kossack) los bij elkaar in een box op de wagen worden gezet. Met de chauffeur mee zijn we met zijn drieën en dat is feitelijk een hand te weinig. De beide dames staan voor de klep een alleen op stal laten staan zal alleen maar leiden tot totale paniek maar noch de een noch de ander wil de eerste zijn. De eerste reiservaring moet ook zeker geen traumatische belevenis worden, dus we blijven geduldig, maar het schiet niet op. Op zeker moment toch maar iets meer druk op de ketel. De jaarling blijkt op dit moment de braafste en loopt er op. Zij kan wel vast gezet worden en nu zijn we drie man sterk om de tweejarige, die knap aan de maat is, er ook nog op te krijgen. De chauffeur kan tweeënhalve uur na aankomst weggrijpen. Hij vertelt dat ze in Geesteren over een laadperron beschikken; de paarden lopen door een gang op gelijke hoogte met de veewagen en met aanleuning van muren zo de wagen in. Dat is een hele geruststelling.

Dan gaan wij door met uitmesten van stallen, inpakken van laatste spullen, vrienden komen nog dingen ophalen die we echt niet mee willen of kunnen nemen. Anderen komen nog gedag zeggen (heel lief, maar geen tijd voor, daarom hielden we een week eerder een afscheidsfeestje). Het wordt later en later. Honden moeten nog uitgelaten worden. Gelukkig, dat doet een goede vriendin. Voortdurend sluizen met deuren om de katten binnen te houden. Het is me al eens eerder gebeurd dat ik op de dag van verhuizing een kat kwijt was, maar toen was de afstand tussen oud en nieuw huis geen 880 km. Laat op de avond gebeurt het natuurlijk toch dat een ons ontglipt, gelukkig heb ik haar een half uurtje later weer te pakken. Dan is het moment van vertrek daar, als dieven in de nacht vertrekken we uiteindelijk rond 3 uur 's nachts, veel later dan gepland, het uitmesten, de laatste spullen inpakken en nog even stofzuigen, het kost allemaal meer tijd dan verwacht. Uit ervaring weten we dat het vooral in Duitsland prettig is om 's nachts te rijden, omdat dan alle files worden ontlopen. Ook de

honden en katten zullen 's nachts eerder slapen dan overdag. Nog een keer door het Friese huis, niets vergeten, alles leeg? En dan vertrekken we echt. Zoals verwacht gaan de honden gewoon slapen en na een uurtje kattengejammer legt iedereen zich erbij neer en wordt het rustig. De reis verloopt voorspoedig, maar de schrik slaat om het hart als bij aankomst in Zweden de douanebeambte zegt dat een van de honden niet ontwormd is. Ik weet zeker dat hij die pil had gehad en dat de dierenarts alle boekjes had afgetekend (vijf honden en vier katten, een hoop boekjes en documenten). In gedachten zie ik mezelf al met één hond achterblijven in het douanekantoor, terwijl Hein omwille van de paarden door moet naar het nieuwe huis. Gelukkig, het staat er wel maar op de verkeerde pagina. De honden en katten zelf worden niet bekeken. En ook de paardentrailer wordt niet geïnspecteerd, nadat ik zeg dat daar 'slechts' onze laatste huisraad in zit. De datum is 11 september, voor velen een beladen datum, voor ons onze trouwdag, maar champagne en een feestje zit er niet in. Nog goed anderhalf uur en dan zijn we op de plaats van bestemming. De reis heeft veertien uur geduurd. Eerst alle beesten verzorgen, dan komen wij aan de beurt, zoals het hoort. 's Avonds krijg ik een telefoontje uit Nederland dat de paarden een dag later vertrokken zijn en dus ook een dag later arriveren. Jammer dat ik het dan pas hoor, het had ons een hoop stress bespaard.

Ze komen uiteindelijk op woensdagavond om 9 uur aan, na een reis van 18 uur. Het jonge spul, het veulen, de jaarling en de tweejarige hebben prima gereisd, ze stonden allemaal los. Hun moeder Klassika is verreisd, wil niet eten en is duidelijk

kost'. Wilde zwijnen nog niet gezien, maar wel aanwezig, herkenbaar aan de wroetsporen. Iedere wandeling is voor de honden een feest, met al die luchtjes.

De paarden staan overdag buiten en 's nachts in de binnenmanege; met een chique houten lambrisering, zand op de vloer en verlichting is de hal niet langer een 'machinehal'. Terwijl ik dit schrijf, wordt de oude koeienstal onderhanden genomen en er worden paardenboxen getimmerd met behulp van een Nederlandse timmerman. Hij en familie (vrouw, kinderen, honden, katten en veertien IJslanders) hebben drie jaar geleden de stap gemaakt die wij nu hebben gezet. Nooit een dag spijt gehad, hooguit dat ze het niet eerder hebben gedaan. Dat klinkt goed.

We krijgen te maken met Zweedse regelgeving met betrekking tot paardenstallen en die is streng. Er komt een inspecteur langs en we leggen uit wat we willen. De oude koeienstal is aan de lage kant. De minimale hoogte hangt af van de stokmaat van het paard. Voor *lite hastar*, kleine paarden, geldt anderhalf keer de stokmaat. De Arabieren horen nog net tot de 'kleine paarden' en dan geldt anderhalf maal 1.50, dus plafondhoogte moet 2.25 zijn. De stal is 2.20. We willen ook wel aanbouwen aan de buitenkant, maar dat gaat nooit meer lukken voor de winter, vandaar dat we toch binnen zijn begonnen. Nou ja, het kan allemaal net, maar wat hem betreft kunnen ze ook best de winter in 'die hal' (de binnenmanege) door brengen. (Ja, dat kan, maar dan kunnen we niet rijden). We zijn met onze indeling gebonden aan de steunpilaren en wat betonnen muurtjes die er nog staan. Vooral die palen kunnen natuurlijk niet weg. Als we aanwijzen dat we een muurtje zullen weghalen zodat de betreffende box 3.10 x 4.20 wordt in plaats van 3.10 x 3.00, geeft hij te kennen dat dat niet kan. Aan het plafond zit een steunbalk, daar is de hoogte dan 2.10 en dus is dan de hele box te laag. Als ik zeg dat ik 9 vierkante meter voor mijn paarden echt te klein vind en dat de box door het wegbreken van het muurtje bijna vier vierkante meter groter wordt, krijg ik als antwoord dat 9 vierkante meter een wettelijk toegestane maat is en 2.10 hoogte niet.

Wij zijn eigenwijze Hollanders, het muurtje is dus weggebroken, de box vergroot en er komt een jaarling te staan, dus maattechnisch kunnen ze geen bezwaar maken. Alleen de grote Holsteiner merrie die we vlak voor vertrek hadden gekocht en die later is gekomen, heeft echt een probleem; dit is een *stora hast*, een groot paard en eigenlijk moet de hoogte van het plafond voor haar minimaal 2.80 zijn. Dat gaat echt niet lukken, maar we gokken erop dat ze voorlopig niet komen controleren.

Er zijn meer regels waar we mee te maken krijgen; als er automatische drinkbakken komen, is het verplicht voor

gestresst. Onwennig loopt het spul rond in de binnenmanege, voorlopig hun nachtelijk onderkomen. De volgende dag gaan ze vroeg naar buiten en hebben ze een heerlijke dag zonneschijn. Dat doet ze duidelijk goed. Een paar dagen later zijn ze al zo op hun gemak dat ze allemaal languit in het land liggen te slapen.

Inmiddels alweer twee maanden hier, het gaat snel. Eerste weken druk met uitpakken, alles en iedereen moet wennen en een eigen plekje krijgen. De eerste elanden gezien, op slechts honderd meter van het huis. Herten en reeën zijn 'dagelijkse

verwarming rond de leidingen te zorgen, anders hebben de paarden geen water ter beschikking als de boel bevriest. Als er een eigen waterbron is met bijbehorende elektrische pomp en dat hebben we is een aggregaat verplicht. Als de stroom uitvalt (en dat gebeurt hier wel eens) moet er nog steeds water opgepompt kunnen worden. Gelukkig hadden we daar al rekening mee gehouden en in Nederland voor vertrek een aggregaat aangeschaft. Er moeten ventilatiebuizen komen, aan de onderkant voor toevoer en aan de bovenkant voor afvoer, ramen en deuren gelden niet als ventilatie, want die kun je dicht doen. De tussenwanden, op 1.35 hoogte en uiteraard zonder tralies, zoals we dat in Nederland ook hadden, zijn toegestaan, maar dat is pas sinds 31 juli. Tot die tijd moesten de boxwanden helemaal dicht, tot aan het plafond. Pas sinds kort is hier het besef doorgedrongen dat paarden elkaar op zijn minst moeten zien, maar liever elkaar moeten kunnen aanraken. Gelukkig maar dat we hier na 31 juli zijn gearriveerd, anders hadden we nog meer in overtreding geweest. Toch is die bouwkundig inspecteur, een Duitser, bijzonder aardig. Hij heeft zelf ook paarden. Voor nieuwbouw is 30 % subsidie aan te vragen, hij zal de papieren vast in orde maken, ook al bouwen we pas in het voorjaar. Als we maar geen rekeningen betalen

voordat de subsidie is toegekend. En weten we al dat we ook subsidie kunnen aanvragen op de weilanden? Voor open landschap kent Zweden EU subsidies toe. Ja, dat wisten we al en daar wordt volgend jaar werk van gemaakt.

Tot op heden geen spijt van de stap, maar ja, ook zo druk gehad dat er geen tijd was om diep over na te denken. Toch zijn we vol vertrouwen dat het helemaal goed komt. Uit wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat Zweden en Nederlanders wat betreft mentaliteit en cultuur het dichtst bij elkaar liggen van alle Europese volkeren. In Zweden is de paardensport heel belangrijk en staat de overheid er ook zeer positief tegenover. We hebben al kennisgemaakt met iemand die een Zweedse mijl (tien kilometer) verderop woont en ook Arabieren en halfbloed Arabieren heeft. We moeten er eens langs, maar ja, nog geen tijd voor gehad. Dichterbij woont een iemand die ook een Arabier heeft gehad en er western mee reed. Helaas voor hem kan hij door een ongeluk niet meer rijden, maar hij wandelt dagelijks met zijn honden langs de paarden en staat er met plezier naar te kijken. De mensen zijn vriendelijk en behulpzaam en het Zweeds? Als het even niet lukt gewoon Nederlands met een Zweeds accent spreken en je komt een heel

REDACTIONEEL WERK

Mijn verhuizing naar Zweden heeft gevolgen voor het AVS-magazine, waar ik me nu al weer een paar jaar met veel plezier mee bezig houdt. Bij aanvang van mijn 'ambtstermijn' begonnen we met drie man in een nieuwe redactiecommissie. Gaandeweg viel Nick Ligthert als vaste medewerker af en ook Rene Aarssen liet kortgeleden weten dat hij geen tijd meer had voor het magazine. Zijn eigen bedrijf is veel drukker dan verwacht en niet meer te combineren is met werkzaamheden voor het AVS. René, bedankt voor je inzet. Zo ben ik officieel nu in mijn eentje 'de redactiecommissie'. Gelukkig krijg ik de nodige hulp, vanuit het bestuur en ook zijn er de afgelopen maanden een paar nieuwe reporters bijgekomen, Brigitte Kilian schrijft geregeld, Ria Bannink, Rozemond Zigterman voor de endurance; de Westernclub en DARC verzorgen hun eigen verslaggeving, maar we willen ook verhalen over shows en andere sporten. Bovendien wordt het blad met verschillende 'reporters' afwisselender en is het minder werk per persoon. Na het verschijnen van het laatste blad kreeg ik een boze mail waarom er geen verslag van Aken in het blad stond; het antwoord is simpel: één redactielid kan onmogelijk alle evenementen bijwonen waar Nederlandse Arabieren aan deelnemen. Tenzij het AVS iemand fulltime in dienst neemt en betaalt...

De inhoud van het blad is dus afhankelijk van de leden die

wat willen schrijven. En als er veel deelnemers in Aken zijn, maar niemand wil verslag doen, komt er niets over de Nederlandse deelname in het blad. Bij dezen daarom (opnieuw) een oproep aan alle AVS-leden om bij zichzelf na te gaan of ze af en toe een artikel willen schrijven over een

evenement waar ze als toeschouwer, groom of deelnemer bij zijn geweest. Ook zouden we graag juridische artikelen (milieuwetgeving, overlast, etc.) en veterinaire zaken bespreken. Welke AVS-leden durven de uitdaging aan? Met meer dan 1200 leden moeten er toch leden bij zijn die af en toe wat willen schrijven. Kleine fokkers, geef uw visie over fokkerij, waarom fokt u zoals u doet, waarop baseert u de hengstkeuze en wat is uw

doel? Het spreekt voor zich dat dit niet moet ontaarden in een advertentie voor de eigen fokproducten of hengst, maar het moet toch mogelijk zijn om weer te geven waarom u fokt met Arabieren en hoe u tot uw keuze komt?

Wie meer wil weten over het redactiewerk of zich wil aanmelden, kan per mail of telefoon contact met mij opnemen (zie colofon achterin).

AVS-leden, ik daag u uit om er met elkaar voor te zorgen dat het AVS-magazine ook in 2008 vol staat met afwisselende verhalen en verslagen!

Ik wens iedereen *God Jul* en al het goede voor 2008.

Op de dag van het EK Endurance in Portugal, vertrokken wij (mijn ouders, mijn broer Brandaan en ik) om 6.00 uur in de richting van Leersum. Daar zouden we deel gaan nemen aan de Utrechtse Heuvelrugrit.

UTRECHTSE HEUVELRUGRIT

Door Rozemond Zigterman

Toen we onze Arabieren Fharos en XaBa inlaadden voor vertrek, was het nog schemerig. We kwamen ruim op tijd aan bij Restaurant 't Leersumse Veld, wat de accommodatie van de wedstrijd was. Om 9.00 zou de start van de klasse II (twee rondes van 27,5 km) plaatsvinden, een half uur later gevolgd door de eerste combinaties van de klasse I, die 28 km voor de boeg hadden.

Het terrein was zeer geschikt: ruime parkeergelegenheid, twee mooie banen voor de locomotiecontrole, voldoende ruimte voor de vetgate en dicht bij het bos, waar de rit daadwerkelijk begon. De voorkeuring verliep voorspoedig dus toen op naar de voorbespreking voor de klasse II. Deze bleek al begonnen te zijn toen we 1 minuut over tijd arriveerden!

Een kleine 20 minuten voordat de start zou plaatsvinden, begon ik XaBa op te zadelen. Hij had er veel zin in en wachtte tegelijkertijd geduldig tot het moment van vertrek. Nog even naar het toilet en toen waren er ineens nog maar 3 minuten over. Vlot nog een keer aansingelen, opstijgen en toen op naar de start waar ik direct door kon rijden achter de startauto aan. Het eerste (en laatste) stukje van de rit ging namelijk over een asfaltweg waar een aantal huizen aan stonden. Voor de rust van de omwonenden en uiteraard voor onze veiligheid moest dit eerste stukje in stap worden afgelegd. Zodra het zandpad begon verdeelden de ruiters zich. Een stuk of zeven combinaties schoten 'er vandoor', anderen vervolgden de route in een wat gematigder tempo. Het terrein was mooi maar zwaar. Het eerste stuk ging over relatief brede, deels zware zandpaden door het bos, met af en toe een open stuk (heide) naast het pad. Heerlijk dus om te galopperen. Later werden de paden smaller, steiler en met meer stenen; zowel grind als grotere stenen en uiteraard ook veel boomwortels. Paard en ruiter moesten dus goed wakker blijven om struikelen of erger te voorkomen.

Onderweg waren er voldoende groomplekken. Daarnaast had de organisatie voor waterpunten gezorgd waar zowel een bak met water voor het koelen als één voor het drinken aanwezig was. De laatste paar kilometers voor de vetgate waren lang, althans, het leek veel langer dan de aangegeven lengte van 2 km. Ik had het laatste stukje voor de vetgate gestapt waardoor ik XaBa gelijk kon aanbieden voor de keuring. Deze keuring verliep heel vlot, mede dankzij het feit dat er op dat moment weinig andere paarden werden aangeboden. Het administratieve gedeelte ging echter wat minder gestroomlijnd. De vrijwilligers hadden veel tijd nodig om mijn veterinaire kaart verder in te vullen (hierop worden de gegevens en gemeten waardes van het desbetreffende paard vermeld). Ter compensatie van de tijd die zij nodig hadden om de begin- en eindtijd van de vetgate op mijn kaart in te vullen, wilde één van hen mij de veterinaire kaart wel achterna brengen. Dat was fijn!

Iets voordat ik, na een half uur pauze, aan het tweede rondje zou beginnen, liep er een paard opgezadeld en wel, los over het terrein. Hij raakte in paniek en schoot de weg op, in volle vaart

naar de overburen... Gelukkig kwam hij, geleid door de 'vanger', weer redelijk snel terug.

Het tweede rondje was dezelfde als het eerste. Toch ervoer ik het anders. Ik reed nu alleen met XaBa en hoefde me dus niet om mijn mede-ruiters te bekommeren om ze te laten passeren of hen juist in te halen; dat gaf mij rust en ruimte om gewoon te genieten van het paardrijden en de omgeving.

Halverwege het tweede rondje (sinds de vetgate reden XaBa en ik alleen) liep XaBa onregelmatig op het grind. Daarom besloot ik, zij het met spijt, om de rit vroegtijdig te beëindigen. Dat gaf mij een half uur de tijd om andere combinaties, zowel uit de klasse I als II, langs te zien komen. Na het uitstappen heb ik XaBa, ter hoogte van een groompunt, namelijk lekker laten grazen, terwijl mijn vader onderweg was om ons met de trailer op te halen.

Opvallend vond ik de 'zwaarte', waarmee de meeste ruiters langskwamen. De paarden daarentegen zagen er over het algemeen nog wel fris uit, maar kwamen over het algemeen niet al te vlot vooruit. Het kan echter meespelen dat ik dit zag ter hoogte van een groompunt, waar paard en ruiter dus even zouden mogen/kunnen inzakken om na verfrissen en het lessen van de dorst weer met nieuwe energie verder te gaan.

Ondanks het zware en niet al te eenvoudige terrein wist de winnares in de klasse II met een snelheid van ruim 17 km per uur te rijden. Daarin was zij, Vera van de Noort, met haar 14 jarige witte Arabier Flaxman's Noah, echter de enige. De nummer twee behaalde namelijk een snelheid van 14,38 km per uur, gevolgd door combinaties die de 55 kilometer in minder dan 14 km per uur hadden afgelegd.

Ook de klasse I werd door een amazone met een Arabier gewonnen, namelijk Saskia Wagenaar met haar 8 jarige Nina. Wat betreft de behaalde snelheid stak deze combinatie met kop en schouders boven de concurrentie uit. Zij waren namelijk de enige combinatie in de klasse I die met een gemiddelde snelheid van meer dan 12 km per uur wist te finishen. Proficiat voor de winnaars van deze beide klassen, maar uiteraard ook voor alle andere combinaties die de rit goed hebben uitgereden!

Dat het terrein (onverwacht?) zwaar was, mag blijken uit de cijfers: slechts 26 van de 59 gestarte combinaties heeft de klasse I rit met goed gevolg afgelegd. Bij de klasse II zijn dit er 17 van de 22 waar in de kennismakingsklasse slechts de helft van de 8 gestarte combinaties 'fit to continue' wist te finishen. Of de afkeuringen vooral vanwege locomotie waren of toch ook andere redenen hadden, weet ik echter niet.

Wat tot slot nog zeker het vermelden waard is, is de goede organisatie. De meeste dingen verliepen goed, en de route was uitstekend uitgezet. Excuus dat we niet meer bij de prijsuitreiking aanwezig waren, maar toen ik mijn hesje bij het secretariaat inleverde zag ik uit mijn ooghoek al een goedgevulde tafel vol mooie prijzen staan. Leuk dat daar ook steeds meer aandacht aan wordt besteed, want het is toch elke keer weer een hele prestatie om een endurancerit goed af te leggen, wat dus ook zeker beloond mag worden!

Het was een prachtige dag, nauwelijks wind en hoe verder de dag vorderde, hoe minder wolkjes er aan de lucht waren. Een prima start dus voor de Endurancerit Katwijk op 13 oktober 2007.

IMPRESSIE ENDURANCE KATWIJK

Door Rozemond Zigterman

De rit startte op het strand, ongeveer 10 minuten lopen vanaf de zeer ruime parkeerplaats voor de strandbezoekers, waar wij als deelnemers ook gebruik van konden/mochten maken.

Keuring en secretariaat waren op de parkeerplaats, maar ook de accommodatie van manege Jonker, die naast het parkeerterrein ligt, werd gebruikt. Hier was de vetgate voor de klasse II, waar slechts 7 combinaties aan deelnamen, en tevens waren daar de toiletten en een kantine, waarvan gebruik gemaakt kon worden. Ruiters uit de klasse I konden zelf hun starttijd aanvragen. Half twaalf precies werd dat voor mijn broer Brandaan met M.M. Fharos en ik met XaBa. Maar ook Veerle van der Ven startte op deze tijd, en wel met de 4 jarige Arabische hengst Depozit. Bij de start stond een auto waar we onze veterinaire kaart nog even moesten laten zien om zo de starttijd door te geven, en twee minuten later kregen we het startsein. Heerlijk, de rit kon nu echt gaan beginnen! De eerste kilometers gingen over het strand. Het water was niet heel hoog waardoor er een mooie strook was met stevig tot hard zand. Eerst een stuk lekker gedraafd met veel tempowisselingen, om goed los te werken. Daarna een stuk galop, voordat we het strand moesten verlaten om de volgende kleine 20 kilometers door de duinen af te leggen. Voor Fharos en Brandaan was dit de allereerste keer dat ze op het strand en door de duinen reden, maar Fharos was niet erg onder de indruk van de zee, de weidsheid of het zware zand van de duinen. Hij liep gewoon heerlijk. XaBa is al wat meer ervaren op het strand en in de duinen, doordat dit sinds één jaar onze dichtstbijzijnde trainingsmogelijkheid is.

Toen er een wit lint, behoorlijk ver van de zee waar wij juist dicht langs reden, hing, twijfelden we nog even of dit inderdaad de aanwijzing voor ons betrof om het strand te verlaten en de duinen in te gaan. Veerle was zelfs al doorgereden, maar omdat het toch echt een markering was, kenmerkend voor een endurancewedstrijd, heb ik Veerle geroepen, en samen met de twee combinaties die na ons waren gestart en ons nu ook achterop waren gekomen, zijn we toch de duinen ingegaan. Daar hingen al weer gele bevestigingslinten, en een klein stukje verder een bordje dat we de eerste vijf kilometers hadden afgelegd. Gelukkig, we reden dus toch goed! Dit stuk door de duinen in de richting van renbaan Duindigt, waar tegenover de P/A (pols/ademhaling controle voor de klasse I) plaatsvond, was werkelijk prachtig. Heerlijke paden, deels zwaar lichter gekleurd zand maar ook paden met donkerder minder diep zand. De begroeiing rondom het pad was prachtig en zeer divers. De kleuren vielen me vooral zo erg op: veel grijze struikjes, laag bij de grond. Waar bomen waren, waren het kleine boompjes, al kalende, welke grove, grijze basten hadden. Een aantal struikjes droegen rode besjes en langs en midden op het pad stonden regelmatig gele bloemen. Het laatste stukje voor de P/A was een heel bijzonder stukje. De bebouwing van Den Haag begon, we reden langs een drukke weg die een stuk hoger lag dan ons pad,

kwamen langs een aantal sportvelden waar men druk aan het sporten was, en na een drukke weg via een brug te zijn overgestoken hadden we nog een prachtig smal paadje door het bos, voordat we dan daadwerkelijk uitkwamen op het veld waar de controle plaatsvond. Gelukkig was het er niet al te druk waardoor XaBa's hartslag bijna gelijk gemeten kon worden en we na het drinken geven en koelen onze rit weer konden vervolgen. Fharos had kort voor de P/A nog geplast dus kwam iets later. Hij had zich gelijk wat opgewonden over XaBa's afwezigheid, aangezien ik met XaBa was doorgelopen om hem niet te snel te laten afkoelen, maar ook Fharos' hartslag was onder de 60 slagen per minuut. Het tweede gedeelte was korter dan het eerste, namelijk 14 kilometer, in plaats van de 18 kilometers van het eerste traject. Het grootste gedeelte ging nu over het strand. We hebben daar nog een heerlijk stuk, deels in een flink tempo, gegaloppeerd. Dankzij het heldere weer konden we Katwijk al van verre zien, maar waar de finish exact was bleef de vraag, zelfs toen we het doek 'finish' waren gepasseerd. Daar bleek dat die doek slechts voor de klasse II gold, en dat wij door moesten rijden tot aan de parkeerplaats. We hebben toen nog maar een stukje gedraafd en ons eerlijk gezegd ook wat geërgerd aan de onduidelijkheid of misschien onze onwetendheid, aangaande de finishplek. Een aantal minuten later passeerden we dan toch de echte finish en was de hartslag net laag genoeg. Een half uur later verliep de nakeuring zoals gewenst en hebben we de paarden daarna nog in de zee geleid. Brandaan met Fharos aan de hand, die zijn baasje na één terugdeinzing heel moedig volgde, het water in en de golven tegemoet. Omdat mijn laarzen na het vele gebruik niet meer waterdicht zijn ben ik op XaBa's rug geklommen. Eigenlijk genoot XaBa ook van het koude, stromende zeewater, maar de golven, die dan met een schuimrandje op hem afkomen, vindt hij nog steeds wel griezelig.

De prijsuitreiking vond al behoorlijk snel plaats. Veel ruiters waren, net als wij, enthousiast over de prachtige rit, maar hadden het terrein zwaar gevonden. Er was dan ook niet erg hard gereden. Met afgerond een snelheid van 12,8 km/h waren Brandaan met Fharos en ik met XaBa de snelste in de klasse I. Sinds dit jaar gaat het in deze klasse echter niet meer echt om de behaalde snelheid, maar veel meer om de hartslag, die zo laag mogelijk moet zijn. Diego Amigo, gereden door Daniëlla Roelofs werd dan ook de winnaar in de klasse I, aangezien deze 6 jarige draver bij de finish een hartslag van 42 slagen per minuut had en bij de nakeuring 36. Hun snelheid was afgerond 10,1 km/h. De beste Arabier op de 34 kilometer was de 11 jarige arabier Guasare met Sigrid Hoogduin. Zij eindigden als vierde in het klassement.

In de klasse II, die 70 kilometer was, kwamen 5 van de 7 gestarte combinaties in de uitslag. De winnende combinatie was Hendriena Ritsema met de 6 jarige Akhal Teke Ghengis Khan. Zij wisten de rit met een snelheid van 16 km/h af te

leggen. Een mooie prestatie op de 70 kilometer in dit pittige terrein. Tweede, en beste Arabier in deze klasse werd Flaxman's Noah, gereden door Vera van de Noort. De prijs voor de Best Condition was voor de 7 jarige Da Vinci, met Annika van Dijk op zijn rug.

Proficiat, voor al deze winnaars, maar ook voor de organisatie, want de wedstrijd was een zeer geslaagde wedstrijd. Het weer kon eigenlijk niet mooier, en de rit was prachtig en goed uitgezet. Hartelijk dank hiervoor.

Op 27 oktober werd er een nationale en internationale endurancewedstrijd verreden in de mooie, heuvelachtige omgeving nabij de bekende Belgische universiteitsstad Leuven. Op het programma stonden alle 'reeksen' van 20 tot en met 120 kilometer.

ENDURANCE IN HET BELGISCHE BIERBEEK

Door Brigitte Kilian
Foto's Wolff Photography.nl

De Nederlandse vertegenwoordiging bestond onder andere uit Onno Grund en Meladie Rose warmbloed stammoeder van een endurancelijn namelijk Tea Rose en diens dochter - die de 80 kilometer goed uitreden en het Dutch Joy team op de paarden Joy Escobar (v. Kais) en de volle "Jashin ox"-broers Joy Touch of Cherain en Joy Touch of 007 die de 100 kilometer succesvol voltooiden samen met Ingrid Langen en haar mooie, robuuste volbloed Arabier Amarin. "Chef d'equipe", Yvonne van der Velde startte zelf in de kleine wedstrijd over 30 kilometer met de Jashin dochter Joy Ringeling (uit de Crabbet merrie Joy O3) en voltooide de afstand samen met diens debuterende zoon Joy Pan (v. Skann du Cayrouge). De olijke Pan lijkt een belofte voor de toekomst. Amazone Sylvia: "Hij is echt een zonnetje. Zo dapper en vrolijk. Hij vindt alles natuurlijk nog spannend maar het is echt een heerlijk paard om op te rijden". Amazone Wendy was vol lof over Cherain, haar wedstrijdpaard in Bierbeek. "Wat een goed paard", verzuchtte ze.

Zo werd de Belgische wedstrijd een Dutch Joy onderonsje daar Manara Samira - als jong paard ingereden en uitgebracht door Yvonne zelf - ter plaatse ook deelnam aan het parcours over 30 kilometer, dit keer gereden door haar mede-eigenaresse. Ook deze combinatie finishte succesvol. De ranking is - zoals vrij gebruikelijk in de Belgische endurance - tot op heden helaas

Dutch Joy team bereidt zich voor op de nakeuring en de hartslag van de paarden wordt snel gemeten. Indien de hartslag daarom vraagt, wordt het paard nog even extra gekoeld alvorens aan te bieden aan de veterinaire

nog niet bekend. Het parcours was echter adembenemend mooi en voerde over aardig steile klimmen en afdalingen. De bodem bestond voor een groot deel uit harde ondergrond en een aantal kasseienweggetjes. Ook waren er enkele stukken lastig begaanbaar vanwege de diepe en glibberige modder. Maar al met al was het goed te doen. Vorig jaar werd er veel geklaagd over het parcours, daar deze veel over de wegen voerde. Dit had te maken met een jacht die in hetzelfde weekend in de bossen verreden werd. Dit probleem had de organisatie dit jaar opgelost door de endurance te verschuiven naar een ander weekend. De organisatie van de wedstrijd was verder subliem, met ruime parkeer- en kampeermogelijkheden en een veterinaire keuring die in de binnenbak gehouden werd. Zo konden de warme paardenlijven droog en uit de wind gekeurd worden. Het was een mooie herfstdag, droog maar met een frisse wind. Bierbeek vormde een waardige afsluiter van het Nederlands-Belgische enduranceseizoen.

Ingrid Langen, vice-voorzitter van de KNHS endurance vereniging tijdens de laatste galop naar de finish van de 100 kilometer. Bierbeeks was haar Belgisch debuut.

Het is herfst en de winter zal snel zijn intrede doen. De klok is verzet en het is vroeg donker. Voor de paardensporters maakt het zeker uit in welke discipline men actief is, om de voorbereidingen op het rijden in de winter optimaal te kunnen treffen.

TRAINEN IN DE WINTER

Door Brigitte Kilian
Foto's Wolff Photography.nl

De recreatieruiter of wedstrijdruiter in zogenaamde *outdoor disciplines* (denk bijvoorbeeld aan endurance, TREC en eventing) zal zich meer aan moeten passen en zal de nodige voorbereidingen moeten treffen, wanneer het rijden in het najaar gewoon doorgaat. Vaak hebben zulke ruiters de paarden grotendeels nog op de weide staan en krijgen deze paarden in het najaar een flinke vacht. Pluspunt is dat deze dieren beter aangepast zijn aan winterse omstandigheden, een nadeel is uiteraard de dikke vacht waarin het paard sneller zweet en de doorgaans primitievere omstandigheden waarin deze liefhebbers hun sport bedrijven.

De training van het wedstrijdpaard in deze outdoor disciplines staat in het najaar doorgaans op een lager pitje. Al moet gezegd worden dat eventing ruiters zich in de winter vaak nog kunnen vermaken met enkele spectaculaire indoor crossen.

Maar gezien het gebrek aan winterse wedstrijden in bijvoorbeeld endurance lassen sommige wedstrijdruiters liever een pauze in, deze kan oplopen tot maar liefst vier maanden en varieert van complete rust (weidegang) tot een combinatie van rust en zeer licht werk (longeren en onder zadel zeker niet in het zweet werken). Rust en tijd voor herstel is immers ook erg belangrijk. Afhankelijk van de trainingsfilosofie en omstandigheden worden deze wedstrijdpaarden soms juist wel doorgetraind, echter op een minder intensief niveau. Vaak biedt gevarieerd dressuurwerk in de winter een uitkomst. Wanneer de buitenbak onbegaanbaar is kan het outdoor sportpaard gewoon in het bos

getraind worden. Zonder de competitiedruk kan extra tijd geïnvesteerd worden in gymnastiseren en verdere scholing van het paard.

Dierenartsen adviseren nogal eens om oudere paarden niet stil te zetten. Bij ouderdomskwaaltjes als bijvoorbeeld artrose is het vaak raadzaam het dier jaarrond dagelijks lichte beweging te geven. In het winterse seizoen is een gedegen warming-up en grondige cooling down absoluut een must. Trek er elke keer zeker twintig minuten tot een half uur voor uit. Alle gewrichten, banden, pezen en spieren komen langzaam op temperatuur en na het werk met een dekentje op lekker uitstappen voorkomt eveneens kwetsuren. Sommige gevoelige, vetloze types als ranke Arabieren kunnen een extra (nier)dekentje tijdens wintertrainingen wel waarderen. Wie in oktober nog qua endurance op pad gaat, doet er goed aan zo'n warm dekentje altijd mee te nemen. Koude kan de hartslag doen stijgen en kan je een succesvolle finish kosten. Ook heeft de koud, natigheid en wind een ongunstig effect op de spieren. Deze kunnen door toedoen van het winterweer opeens verkrampen, voorkomen is beter dan genezen. In de zomer is bij endurance en andere outdoor sporten de hitte je ergste vijand, in de winter is dat het gure weer.

Ook als ruiter is het verstandig om je goed aan te kleden. De laagstechniek is wel bekend bij alle buitensport liefhebbers. Begin bijvoorbeeld met vochtregulerend ondergoed, een hemd of shirt van zogenaamd *powerdry* materiaal. Deze zorgt ervoor dat je bij inspanning niet met een nat bovenlijf bezig bent, wat essentieel is om de winter al sportend en gezond door te komen. Belangrijk is dat alle kleding goed ademt en dat je geen katoen draagt direct op een vochtregulerend hemd of shirt.

Katoen neemt veel vocht op en vochtregulerend materiaal transporteert je zweet juist naar buiten, naar de volgende laag. Je krijgt het koud en eventueel stramme spieren doordat je katoenen kleding vocht vasthoudt en de klam geworden stof je warme lijf juist koud maakt.

Wie denkt dat alle outdoor sportliefhebbers door regen noch kou uit het veld te slaan zijn, kan nog best verrast worden. Grofweg gezegd komt het neer op twee basale instellingen: de sporter richt zich naar de eisen die het guurdere jaargetijde aan hem of haar stelt, of de sporter doet dat niet. Beide opties zijn aantrekkelijk. In het laatste geval blijft er bijvoorbeeld meer tijd over voor lekker bij de kachel zitten met een goed boek!

Enduranceamazone Desirée Hanen vertelt:

“Op koude droge dagen maak ik om te rijden dankbaar gebruik van een skibroek; ik bedoel hiermee niet een thermorijbroek, maar een echte in mijn geval ook nog eens goedkoop op de kop getikte - skibroek, thermorijlaarzen, een waterdichte parka met daaronder een fleece vest. Op mijn hoofd, mijn vertrouwde helm en daaronder een fleece mutsje. Fleece rijhandschoenen aan mijn handen en ik kan ertegen!

De skibroek gebruik ik ook tijdens het longeren. Regent het, dan vervuil ik mijn skibroek voor een regenbroek die ook over mijn schoenen/laarzen valt, waardoor ook mijn voeten nog wat droger blijven. Leren chaps doe ik eroverheen als ik schoenen draag. En mijn fleece rijhandschoenen vervuil ik voor leatherfeel exemplaren, die iets watervaster zijn. Natte handen zijn koude handen.

Wanneer de dagtemperatuur beneden 10 graden is en het regent, krijgen de paarden binnen en buiten een waterdichte weidedeken op. Ze hebben geen schuilhut, wel een boom, maar ook die wordt kaal in de herfst....

's Nachts staan vier van onze zes paarden binnen. Voor de andere twee is intussen toegang tot een weidestal geregeld. Maar meestal staan ze toch liever buiten in weer en wind... Ook mag ik in dit jaargetijde gaan experimenteren met een deken voor onze jaarling. Ze werd op 10 oktober 2006 geboren en stond vorig jaar alleen buiten als het weer het toeliet en dan steeds maar enkele uren per dag. Nu staat ze twaalf van de vierentwintig uur buiten en moeten we ook haar van een weidedeken voorzien. Dit zal bij zo'n jong paard wel even sputteren worden, maar daarom doen we dat ook in het weekend, zodat we haar kunnen observeren en kunnen ingrijpen indien nodig.

Op koude dagen werden mijn endurancepaarden al gereden met een waterafstotende nierdeken, maar nu ze continu een deken ophebben, rijd ik ze ook steeds voorzien van een nierdeken. Ga zelf maar eens binnenzitten met je jas aan en ga dan naar buiten zonder, zo moet je dat zien.

Onze paarden hebben inmiddels wel een flinke vacht gekregen. Scheren doe ik nu niet. Wellicht tegen het voorjaar, als we het serieuze trainen in februari/maart weer gaan oppakken en de eerste wedstrijden in zicht komen.

Na het rijden gaat er een fleece of een wollen deken op, totdat ze droog zijn en dan gaat de weidedeken er weer op.

Ook ons voerregime wordt in dit jaargetijde aangepast. Bietenpulp en slobber gaan 's morgens in de week met de helft van de hoeveelheid water die we eerst aan de kook hebben gebracht. 's Avonds voor het voeren komt dan de andere helft van het water erop, even omroeren en het is op lichaamstemperatuur.

De wedstrijdpaarden blijven gewoon op hun ijzers. De jaarling en de twee weidepaarden hebben geen hoefbeslag. Winterbeslag is zonde van het geld. Te weinig dagen sneeuw in dit land om het rendabel te maken. Ik rij dan gewoon niet of zoek mijn heil in de binnenmanege van het nabijgelegen ruitersportcentrum, waar ik met de trailer naartoe ga.

De waterleiding naar mijn stallen kan ik vanuit het woonhuis dichtdraaien mocht het erg hard gaan vriezen. Ook in de stallen zelf is nog een aftappunt. De waterleidingen zijn ingepakt in isolatiemateriaal. Maar de bovendeuren van onze buitenstallen staan altijd open. Voor frisse lucht. Is het nou heel erg koud en staat er een koude wind, dan gaan de bovendeuren of op de haak - waardoor ze toch nog altijd zo'n 20 centimeter openstaan - of ze gaan helemaal dicht, maar dan gaat het kleine raampje op de kiepstand voor frisse lucht.

De grootste uitdaging voor ons is echter om de helling die onze paarden op en af moeten om in de weide of in de stal te komen, ijsvrij te houden. We wonen in Zuid-Limburg en de stallen bevinden zich achter ons huis. Bij sneeuw en vorst kan die route veranderen in een gigantische skipiste. Strooizout is dan ook altijd in voldoende voorraad aanwezig.

In de trailerkastjes staan kleine vochtvreters, zodat de kastjes droog en fris blijven; door de hoge luchtvochtigheid heeft openzetten van de deurtjes vaak weinig zin. Deurrubbertjes zet ik even in de talkpoeder.

En natuurlijk gaan er winterbanden op mijn auto en kijk ik de smering van mijn trailer extra na, zodat alles veilig en soepel loopt op koude dagen”.

Het moge duidelijk zijn, Desirée laat zich in het najaar zeker niet door slechtere weersomstandigheden weerhouden en gaat goed voorbereid te werk.

Veelzijdige amazone Lotje Moerdijk neemt in het betere seizoen fanatiek deel aan heel veel verschillende disciplines. Ze doet endurance, TREC, Working Equitation, Team penning en wat al niet meer. Wat blijft er van haar fanatisme over wanneer het kwik daalt en de regen dagenlang aanhoudt?

Moerdijk vertelt: “Nou daar kan ik redelijk kort in zijn...als er iets is waar ik een hekel aan heb, is het de winter!

Als het enigszins kan, en dat kan bijna altijd, gaan mijn paarden in de winter op rust. Lekker met een dikke vacht in de kou en regen. Rijden doen we dan nog wel, eens per week, veel stap. Nat rijden vermijden. Ook gaan de ijzers eraf in de winter, zodat de blote voeten in de koude modder veel kans krijgen om bij te komen. Ook trekken de pezen lekker koud op en genezen alle kleine peesscheurinkjes die onherroepelijk in het wedstrijdseizoen ontstaan. Jonge paarden gaan nog eens per week dressuur rijden in een binnenbak in de buurt. Een leuk onderling wedstrijdje springen of western kan ook nog wel, maar dan houdt alle winterse paardenactiviteit wel weer op... In februari pakken we de draad weer op, in maart gaan de ijzers er weer onder, desnoods hier en daar wat scheren indien nodig en eind maart staan we paraat voor de eerste wedstrijd, dit is meestal Helchteren endurance....

Mijn seizoen beperkt zich tot de zomertijd”.

Voor de een vormt het najaar een nieuwe uitdaging, voor de ander is het een welkome onderbreking van een druk seizoen. Hoe het ook uitpakt, met een goede verzorging is elk rijpaard goed op de winter voorbereid, zij het als actief *outdoor* sportpaard of genietend van een welverdiende pauze.

Van dinsdag 10 tot en met vrijdag 13 juni 2008 vindt de 15e editie plaats van de Eper Paardenvierdaagse voor ruiters en menbers. Bij dit recreatieve paardensportevenement kunnen de deelnemers, gelijk aan een wandel- of fietsvierdaagse, rekenen op vier afwisselende routes door de bosrijke omgeving van Epe.

ULTIEME PAARDENRECREATIE BIJ DE EPER PAARDENVIERDAAGSE

Afgelopen jaar verschenen 419 ruiters en menbers aan de start, en daarmee is de Eper Paardenvierdaagse het grootste recreatieve paardensportevenement van Nederland. Deelnemers komen vanuit alle hoeken van het land en zelfs uit België en Duitsland om individueel of in groepjes de circa 20 km. lange routes af te leggen.

Iedere avond krijgt men een andere route voorgeschoteld. Dagelijks kan gestart worden tussen 13.00 en 18.00 uur. Op drukke oversteekplaatsen worden de deelnemers geassisteerd door speciaal hiervoor opgeleide en beëdigde Verkeersregelaars. De mooiste plekjes rondom Epe zullen zijn opgenomen in de gevarieerde routes. 's Avonds om 20.30 uur moet iedereen weer binnen zijn.

Traditiegetrouw zal de Paardenvierdaagse op vrijdag 13 juni worden afgesloten met een glorieuze intocht door de dorpskern van Epe, welke om 19.00 uur zal starten vanaf de parkeerplaats aan de Wachtelenbergweg. De meeste ruiters en menbers rijden dan onder grote publieke belangstelling in één lange stoet door het centrum, veelal in stijlvolle of ludieke uitdossingen. Familieleden, vrienden en bekenden halen de deelnemers binnen met beloningen zoals een bosje bloemen en wortels

voor de paarden.

Koetsiersvereniging Het Apeldoornsch Gerij nodigt iedereen uit om deel te nemen aan dit unieke evenement.

Vanaf 2 januari 2008 kan iedereen zich inschrijven via www.paardenvierdaagse.nl.

De paardenvierdaagse in Epe kampt al jaren met een grotere belangstelling voor deelname dan het evenement kan verwerken. Daarom zullen de startplaatsen in navolging van vorig jaar worden verloot onder de inschrijvers. In totaal zijn 'slechts' 450 startplaatsen te vergeven.

Deelnemers die het afgelopen jaar hebben meegereden, moeten zich inschrijven vóór 15 januari 2008 om mee te kunnen doen met de eerste lotingsronde. Bij deze loting worden 300 startplaatsen verdeeld. Eenieder die zich vervolgens heeft ingeschreven vóór 1 februari 2007, doet mee met een tweede lotingsronde voor de overige 150 startplaatsen. Latere aanmeldingen komen op een wachtlijst.

Deelnemers van vorig jaar die geen internet of email hebben, krijgen automatisch een inschrijfformulier thuisgestuurd. Nadere informatie over de inschrijving, het programma en de routes is te vinden op internetsite www.paardenvierdaagse.nl

AVS EVENEMENTENKALENDER 2008

5 januari 2008

Open Dag The Shah Arabians
Zwaluwenweg 5, Hierden
Aanvang 14.00 uur

13 januari 2008

AVS Dressuurwedstrijd, Manege 't Hooge Eind,
Didam

27 januari 2008

Oefendag dressuur B t/m ZZ licht
o.l.v Nico van Stigt, Manege Zunderdorp

23 februari 2008

Hengstenkeuring en -Gala, KNHS Centrum te Ermelo

26 april 2008

Amateurkeuring, manege Groenendaal, Bunschoten

25 mei 2008

Regionale Keuring West, Oudkarspel

28 juni 2008

Arabian Horse Weekend AVS / KNHS
Dressuurwedstrijd, Manege de Pijnhorst,
St.Oedenrode

29 juni 2008

Regionale Keuring Zuid, Manege de Pijnhorst,
St.Oedenrode

9 augustus 2008

Regionale Keuring Noord, Hippisch Centrum, Exloo

9 augustus en 10 augustus 2008

Lowland Arabian Cup, International ECAHO B-Show
Hippisch Centrum, Exloo

30 augustus en 31 augustus 2008

Arabissimo, HC de Schalm, Renswoude

6 september en 7 september 2008

Nationale Keuring, KNHS Federatiecentrum, Ermelo

Met een grotere groep dan ooit te voren trokken we naar Aken dit jaar, om mee te doen aan de All Nations Cup Sport Competition.

SPORT IN AKEN 2007

Door Karin Zeevenhoven
Foto's Jan Kan

Door publicaties in het AVS Magazine aan het begin van de zomer en de wedstrijd en clinic van Hr. Nico van Stigt in Exloo werden er heel wat ruiters enthousiast en kwamen er uiteindelijk 19 Nederlandse combinaties aan de start. Een flink aantal was zo slim geweest om in de buurt onderdak voor hun paard te zoeken, om onder de hoge stallingskosten uit te komen. Maar het samen op het terrein kamperen van paarden en mensen is wel heel gezellig.

Op zaterdag regende het zo hard dat onze partytent het finaal begaf, maar gelukkig was het op zondag weer droog en zonnig en konden we hem missen.

Karin Zeevenhoven met Kahal en Emma Stuive met Aurilla Gold tijdens het Gala

verassingen, dit jaar had het hooiboortje niet zoals alle andere jaren prachtig kruidig Eiffelhooi, maar smerige overjarige schimmeltroep, en daar had ik niet op gerekend. Vandaar dat Kahal op vrijdag veel te veel stro gegeten had. Hij was koliekerig en chagrijnig en de rest van het weekend niet zichzelf. Dank aan iedereen van wie ik heel lief hooi en voordroog mocht 'lenen' voor Kahal.

Toen we van Yvonne hoorden dat ook de Duitsers in groten getale naar Aken zouden komen, er waren maar liefst 80 paarden ingeschreven voor de wedstrijd, wisten we dat het moeilijk zou worden die o zo begeerde Cup nou eens te winnen. Daarbij kwam dat de jurering op zaterdag nauwelijks te volgen was, en de Nederlanders regelmatig slachtoffer waren van een nogal chauvinistische bril op de neus van de driekoppige Duitse jury. Maar ook heel wat Duitse deelnemers hadden reden tot klagen. Om alle schijn van vooringenomenheid weg te nemen zou er voor een internationale wedstrijd echt ook een internationale jury moeten zitten, en niet een die voor enkele thuisrijders een oude bekende favoriet is. Wel een goede beoordeling kregen:

Ilona Bax met Sivmayal 4°, Suzanne Troost met Kifaayah 6°, Eveline Calis met Sagrand 7°, Gelimer en Debby Peters 9° en Wendy Delvalle met Galino 10°.

In de L op tens met het goed met Poker en Annette Bruin, een

Net als elk jaar was de organisatie in handen van Yvonne Habermann, zij lost met een lach elk probleem op en staat altijd voor je klaar. Maar er zijn nou eenmaal altijd

mooie 4° prijs en RH Pajkovski was met Marjan Leienhorst 5°.

De zondag leek goed te beginnen met een 4° prijs weer voor Annette Bruin met Poker en een 6° voor Aurilla Gold en Emma Stuive in de L op stang en tens. Met deze score hadden zij zich gekwalificeerd voor de Kür op muziek. Helaas wilde Annette zich liever concentreren op de M later die middag, en hoewel Emma onderweg totaal haar proef vergeten was, reed zij een keurige en vooral vrolijke kür, zo uit het losse handje en het slot paste prima!!

De jury verbaasde iedereen wederom door als winnaar een halfbloed paard te kiezen dat strak en kort in de bovenlijn was, constant scheef liep, telgande en waarbij de muziek absoluut niet bij de proef paste, na het afgroeten ging de muziek vrolijk nog een halve minuut door tot iemand het apparaat uit zette! Vreemd.

In de M dressuur was er voor het eerst in de geschiedenis een Duitse winnaar, maar wel met een Hollands paard! Khaban Arabya is een vosruin van Pearl's Sjamal uit een Kadour moeder, je kijkt zo over hem heen tot hij gaat draven, in een prachtige grote draf liep hij taktzuiver en swingend door alle drafonderdelen. Heel knap 2° werd Karin de Graaf - Wolf met haar RH Menuchkin, 3° was Pajkovski met Marian, en Emma reed Aurilla Gold naar de 5° plaats.

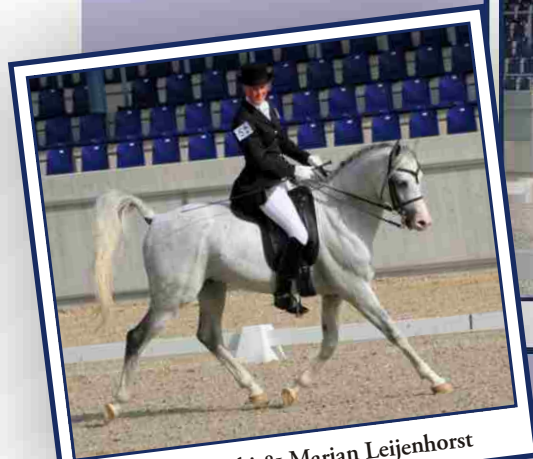
Naast al dit dressuur geweld werd er ook door welgeteld één Nederlandse combinatie gesprongen, Eveline Calis haalde een prima 3° prijs in een A parcours op stijl.

Het Nederlandse team bestond verder uit:

Debby Peters met haar halfbloed Dorando, Cindy Schelvis met de halbloeds Genesis en Pronto, Susanne Kerkenaar en Irana, Jeanette de Bruin met Karien en Makkeda's Dream, Sanne van der Sommen met Maharany of Twish, Myanou Schure en haar Mel Yvanho, Karin van Soelen en Sja Hieda, en de jongste van allemaal: Niki Radstake en Gloria.

Ik hoop dat iedereen genoten heeft van deze mooie wedstrijd, en dat we volgend jaar weer op grote deelname mogen hopen. Met goed oefenen en denken aan wat we hier geleerd hebben, (OK, en een andere jury) gaan er nog meer Nederlanders in de prijzen rijden! O ja, de Nations Cup ging naarDuitsland!

RH Pajkovski & Marian Leijenhorst

AR Sivmayall & Ilona Bax

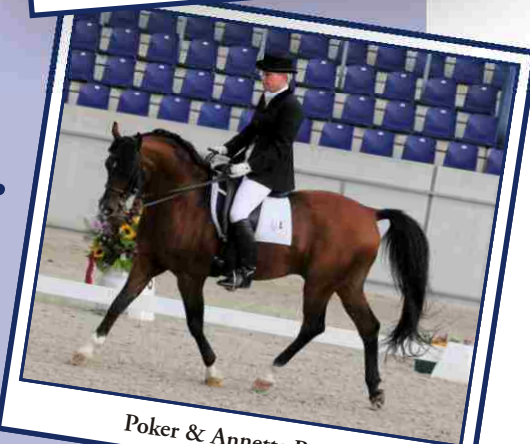

Aurilla Gold & Emma Stuive

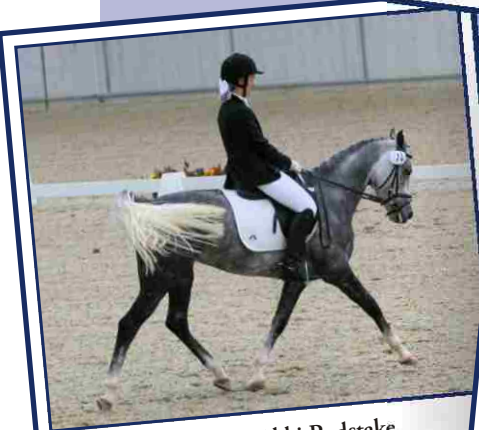

Mel Yvanho & Myanou Schure

Araber turnier Aachen 2007

Poker & Annette Bruin

Glorie & Nikki Radstake

Kahal & Karin Zeevenhoven

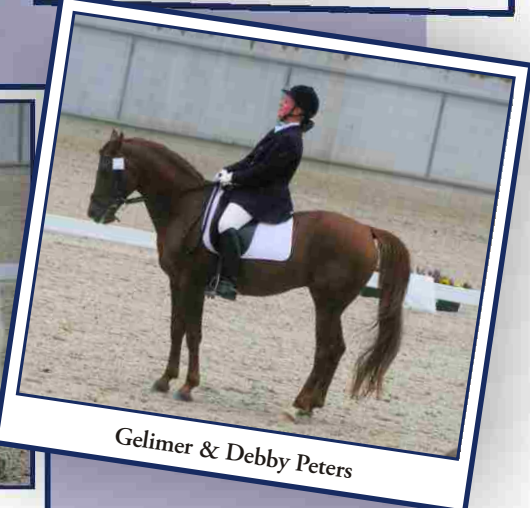
RH Menuschkin & Karin de Graaf

Galino & Wendy Delvalle

Sagrاند & Evelien Calis

Gelimer & Debby Peters

De ruitersportzaken beleven goede tijden, elke professional of recreatieruiter wil tegenwoordig het beste voor zijn paard. In de speurtocht naar diverse pads, schabracken en onderleggers stuit men vrij snel op een nieuw fenomeen: het luchtkussen als onderlegger. Wat zijn de voordelen en nadelen van dit wondermiddel?

GEEF JE PAARD MEER LUCHT!

Door Brigitte Kilian

Foto Wolffphotography.nl

We hebben dit product zelf uitgebreid getest tijdens diverse recreatieve bosritten en endurance wedstrijden. De resultaten zijn zeer interessant. Allereerst is testruiter Erwin de Wolff erg sceptisch. Hij heeft als ingenieur een technische achtergrond en weet uit ervaring dat waar druk is, de lucht zal proberen te ontsnappen of verplaatsen. Dus daar waar de damping het meeste nodig zal zijn, verwacht hij juist geen damping. Ook zullen de luchtzakken vrij kwetsbaar zijn omdat er steeds druk opstaat, zoals bij een ballon, die knapt ook als je daar (teveel) druk op zet.

Het oppompen is zelf met uitgebreide instructie niet gemakkelijk. Ons testpaard is scheef gebouwd en daarom willen we dit corrigeren door, conform de instructies, de (diagonaal gelegen) luchtzakken het luchtkussen bestaat uit vier luchtzakken, twee voor en twee achter verschillend op te pompen. De instructie vertelt dat vermoedelijk tien keer extra pompen per zak voldoende is maar in ons geval is dat veel meer. Je moet in ieder geval zover pompen totdat het zadel ook echt omhoog komt. Daarbij dient het zadel op de paardenrug te liggen met een losse singel. Ook is ons paard een Arabische halfbloed die vrij typerend aardig overbouwd is. Dit kan eveneens door het luchtkussen gecorrigeerd worden door de twee voorste luchtzakken extra op te pompen, totdat het zadel horizontaal ligt. Bij het oppompen is het een beetje aanmodderen met de plastic pijpjes. Deze blijven ook tijdens het rijden buiten het kussen. Dit kan op de lange duur best eens een kwetsbaar onderdeel van het luchtkussen zijn. Ook moet men de pijpjes met klemmetjes afbinden wanneer de kussens naar wens gevuld zijn en de pomp eraf moet. Je moet er dus even de tijd voor nemen, maar eenmaal gevuld en naar wens aangepast, heeft men er geen omkijken meer naar. Tenzij... het kussen eigenlijk voor meerdere en verschillend gebouwde paarden gebruikt moet worden, dan wordt het vrij onpraktisch om het kussen steeds voor ieder paard aan te passen. Het kan allemaal wel, maar volgens mij begint geen mens daaraan en voor elk paard een apart kussen kopen is een kostbare zaak.

De vorm van het kussen is prima, een western model voor een endurance zadel. Voor gewone zadels hebben ze een gewoon schabrackvormig luchtkussen. Ons kussen heeft aan de voorkant lederen touwtjes om het kussen aan het zadel te binden en halverwege het zadel is er ook een soort van klemmetje die je aan de zadelboom vast kunt maken zodat het kussen blijft liggen. Dit werkt allemaal prima en dan nu op pad.

De damping van het kussen is prima. De lucht gaat wel iets weg waar er druk is maar het luchtkussen zelf is klein genoeg om de lucht ook tegen te houden. Slechts een klein stukje kussen valt buiten het zadel, de rest van de lucht blijft mooi op zijn plek, namelijk onder het zadel en ruitergewicht.

Daar waar gebruik van gewoon schabrack of (western)pad nog in droge plekken resulteerde op de schoft, is de rug nu overal

gelijkmatig bezweet na een flinke rit. Ook na wat meer ritten en een endurance wedstrijd ziet de rug er goed uit. De zit van de ruiter op het scheve paard wordt gecorrigeerd en wanneer het paard weer recht is, zal ongelijke vulling van de kussens niet meer nodig zijn.

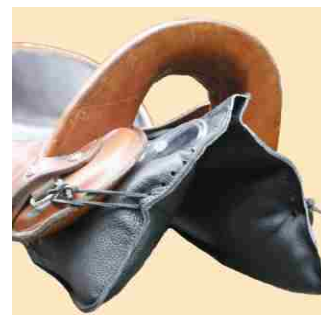
Een nadeel van het kussen is wel dat de ruiter een beetje 'wiebelig' zit. Men gaat wat meer van links naar rechts tijdens het rijden en als het paard schrikt en opzij springt, is het lastiger je balans te vinden en houden. De corrigerende diagonale werking is wel prettig, de ruiter heeft echt het idee dat de balans nu beter is. Ook de zweetplekken op de rug zijn links en rechts gelijkmatig.

De conclusie luidt dus dat het luchtkussen een heel goede damping geeft en goed de balans herstelt van scheef zittende ruiters en/of scheef gebouwde paarden. Ook overbouwde paarden krijgen zo een betere verdeling van het ruitergewicht. Niet alles drukt meer op de schoft. Vanwege de 'duikboot'-bouw van zulke overbouwde paarden, schuift natuurlijk elk zadel naar voren. Dit is een vrij vaak voorkomend probleem bij Arabische paarden en dus ook bij endurancepaarden. De handleiding beweert ook dat de bovenlijn van paarden zich bij gebruik van het kussen weer gaat ontwikkelen. Met andere woorden, de rugspieren die bij gebruik van een verkeerd zadel en/of onvoldoende schokdempende onderlegger verdwijnen, keren bij gebruik van het kussen weer terug. We hebben zelf het kussen nog niet lang genoeg getest om deze bewering te kunnen bevestigen.

Een nadeel is dat een en ander ook afhankelijk van hoe ver je het luchtkussen opblaast je veel hoger op je paard zit en wellicht daardoor soms je balans lastig vasthoudt tijdens onverwachte bewegingen van je paard. Je gaat dus een beetje van links naar rechts maar ook daar wen je aan en als je maar weinig oppompen nodig hebt dan is dat nadeel uiteraard ook een stuk minder.

Het luchtkussen is dus wel de moeite waard van het investeren, dit ligt alleen wel een beetje aan de specifieke wensen van de ruiter en de individuele bouw van het paard. Lucht wordt sinds geruime tijd ook gebruikt in diverse zadelmerken. De kussens zijn dan in het zadel gebouwd en de hoeveelheid lucht wordt bij sommige merken precies afgesteld op ruiter en paard, bij de goedkopere merken zit de lucht er al in en is er geen aanpassing mogelijk.

Wanneer de meeste ruiters eenmaal kennis gemaakt hebben met lucht gevulde zadels en kussens, willen ze echter niet anders meer! Het is misschien nog niet een massaal ontdekte mogelijkheid om je paard meer comfort te geven, maar de uitvinding is zeker aardig in opkomst.

Dank aan Arie Boer Zadelmakerij voor het beschikbaar stellen van het test-luchtkussen.

DE 10 VRAGEN AAN DHR. R. TROMP

Door Annelieke Stoop

Foto's gemaakt door Erwin Escher.com en dhr R. Tromp

1. Kunt u zich even kort voorstellen?

Mijn naam is Raymond Tromp en ik ben de eigenaar van Klarenbeek Arabians. Ik fok nu 5 jaar paarden. Ik denk dat ik niet meer zonder mijn paarden kan.

2. Wat is uw betrokkenheid met het Arabisch Volbloedpaard en hoe is dat zo gekomen?

Toen ik klein was, was ik al met paarden bezig. Ik woonde toen in Wassenaar en daar mocht ik helpen bij de stallen van Graaf de Neree op Duinrell. Hij had allemaal koetspaarden van hoog niveau. Ik ben besmet geraakt met het virus en uiteindelijk na een aantal andere sporten heb ik een paard gekocht. Dit was een Volbloed Arabier. Na veel valpartijen kon ik er uiteindelijk op blijven zitten. Het mooie aan het Arabisch Volbloedpaard is het vuur, de elegantie en de arrogantie wat ze uitstralen. Ieder ander ras heeft ook zijn voor en tegens maar het Arabisch Volbloedpaard spreekt mij toch wel het meeste aan.

3. Welke bloedlijn spreekt u het meeste aan?

Dit zijn de Poolse bloedlijnen. Het is allemaal oorspronkelijk Egyptisch maar in de loop der opvolgende decennia zijn er meerdere bloedlijnen ontstaan. Ik vind persoonlijk dat de Poolse bloedlijnen het meest voldoen aan mijn beeld van de perfecte Arabier. De een vindt dat het paard meer type in het hoofd moet hebben, de ander vindt de bewegingen het belangrijkste. Voor mij hebben de Poolse Arabieren de meeste pluspunten want ze hebben goede benen, een goede conformatie, goede croupe, goede bewegingen en een goed hoofd en hals.

4. Fokt u met een bepaald doel voor ogen en hoe probeert u dat te bereiken?

Iedereen probeert de paarden die hij heeft te verbeteren. De ene keer lukt het wel en de andere keer lukt het niet. Wat ik belangrijk vind is dat je niet zozeer fokt wat je zelf heel graag zou willen maar dat je de kenmerken behoudt die het Arabisch Volbloedpaard zo speciaal maken. Iedereen wil de perfecte Arabier fokken, als dat überhaupt lukt, maar dat duurt jaren en in die tijd verhoog je je kennis. Als je dus goed luistert, communiceert, leert van andere fokkers en je hebt een goede basislijn kan je vandaar uit de volgende stap nemen. Als je dus meerdere paarden hebt moet je naar een goede basislijn gaan. Bijvoorbeeld in Polen fokken ze al 160 jaar, in het Midden-Oosten al sinds het ontstaan van het Arabisch Volbloedpaard, en in Amerika weten ze ook hoe ze moeten fokken dus wie ben ik om dan te zeggen dat ik het al weet. Europa kijkt in wezen naar die drie continenten en Polen is daar de belangrijkste van. De Arabieren kopen Poolse merries om uiteindelijk met hun

Egyptische hengsten te dekken. Daar komt dus uit naar voren dat de Poolse merries doorgefokte bloedlijnen hebben, d.w.z. dat het moeilijk is om daar verandering in te brengen maar van de andere kant als het je wel lukt, dan is dat voor ons een topper. Als je bijv. naar een Gazal al Shaqab kijkt, zij hebben allemaal Poolse bloedlijnen achter zich als basis. Het is mooi om te zien als je een veulen fokt waarbij deze verandering gelukt is. Ik probeer altijd zelf bij een bevalling te zijn. Zodra het veulen geboren is, vind ik niet het belangrijkste dat het een mooi veulen is want je creëert iets waar je zelf verantwoordelijk voor bent en daar moet je trots op zijn.

5. Hoe bepaalt u welke hengst het beste geschikt is voor een bepaalde merrie?

Ik denk dat dit de moeilijkste vraag is die je kan stellen en als iemand hier het juiste antwoord op weet is het een heel wijs mens. Ik denk dat het als eerste op gevoel gaat, de hengst moet jou aanspreken. Belangrijk is ook dat je kijkt naar de meeste vooruitstrevende stoeterijen bijv. de Poolse staatsstoeterij of de stoeterijen in het Midden Oosten. Deze fokkerijen kunnen 40 merries voor één hengst gebruiken en wij moeten het vaak doen met een paar merries voor één hengst. Die mensen hebben

zoveel ervaring en dit is niet zozeer een persoon maar de stal. Die stallen bestaan al meer als 100 jaar. De bloedlijnen en het fokprogramma is een visie van de stal en dat wordt elke keer weer bevestigd op de shows waar ze altijd wel winnaars hebben. Als deze stoeterijen dus bepaalde hengsten gebruiken kun je ervan uitgaan dat ze weten wat ze doen en wie zijn wij dan om te zeggen dat zij het niet goed doen.

6. Hoe bereidt u uw paarden voor op een show?

Ik bereid mijn paarden voor op de shows met veel zorg, geduld en het welzijn van het paard staat bij mij voorop en niet de prestatie. Het paard moet zich prettig voelen, fit en scherp genoeg zijn. Als het paard niet goed genoeg voorbereid is voor de show houd ik het paard thuis want anders is het een teleurstelling voor de eigenaar, de voorbrenger maar zeker ook voor het paard zelf.

7. Wat is het mooiste/leukste moment dat u ooit heeft meegemaakt met de paarden?

Er werd een keer een merrieveulen bij mij geboren in de stal. Dit veulen was 3 uur oud. Ik zat in de stal en toen kwam dit 3 uur oude veulentje naar mij toe en legde zo haar beide voorbenen op mijn schouders en likt zo mijn gezicht af. Dit was voor mij het ultieme bewijs dat het paard en mens bij elkaar horen. Dit was mijn mooiste moment en niet dat je een show wint of iets dergelijks, maar iedere keer als er een veulen geboren wordt is altijd veel mooier. Wat ik ook mooi vind, is als nieuwe eigenaren met mijn gefokte paarden gelukkig zijn en hetzelfde gevoel hebben wat ik ook met mijn paarden heb. Dat heeft ook met paarden fokken te maken en als je dit gevoel niet hebt moet je niet met paarden beginnen maar een mooie auto kopen. Een paard moet je verzorgen en het is een onderdeel van je leven.

8. Heeft u wel eens specifieke karakterproblemen meegemaakt met paarden en hoe heeft u deze opgelost?

Nee, want ik communiceer met een paard op mijn manier. Ik ben niet iemand van het paard straffen maar juist andere oplossingen zoeken. Bijv. een veulentje wil de wei niet uit en de andere paarden wel, dan haal ik eerst de andere paarden eruit want dan wil uiteindelijk dat veulentje ook de wei uit. Dan kan je dit veulentje wel als eerste de wei uit halen omdat jij vindt dat het veulentje moet luisteren maar hier bereik je uiteindelijk toch niets mee. Iedereen heeft karakterproblemen alleen wie is degene die bepaalt dat het een probleem is. Ik denk dat als je goed voor een paard bent en als je het paard eert zoals het paard is, dan krijg je altijd terug wat je hem geeft.

9. Wat zou u anders willen zien binnen de Arabierenwereld en/of het AVS? Hoe zou u dit veranderen?

Ik denk niet dat ik degene ben die hierop moet antwoorden. Als eerste omdat ik pas 5 jaar actief met de Arabieren bezig ben en als tweede omdat ik niet echt een man ben voor het verenigingsleven. Dit zit niet in mij.

10. Tot slot: Welke goede raad zou u de jeugdleden van het AVS willen meegeven?

Het belangrijkste is dat je liefde hebt voor het Arabisch Volbloedpaard. Het Arabisch Volbloedpaard is niet het makkelijkste paard en hier moet je met respect en geduld mee omgaan. Als je deze drie dingen handhaaft krijg je van een Arabisch Volbloedpaard meer terug dan van welk paardenras ook. Ze willen graag voor je werken maar je moet ze wel eerst geven, wil je uiteindelijk iets terugkrijgen. Iedereen die met paarden omgaat, zou een paard moeten behandelen zoals zij zelf graag behandeld zouden willen worden.

PAARDENMARKT

Te koop aangeboden:

Pebbles A.11890, prachtige puur Poolse Volbloed Arabier, merrie, v. Piaff x Ber Prelude. Zelf gefokt, geboren op 19-04-2003. Pittige, maar zeer lieve merrie!
Voor meer informatie: esther@heij.nu of tel: 06 - 23947538

Te koop aangeboden: Riki's Apassionata

Volbloed merrie, 10 jaar. v. G. Silkustat (A.7344) x Jenan (A. 6909). L dressuur/springen niveau.
Telefoon: 06 - 52022238
E-Mail: juul86@hotmail.com

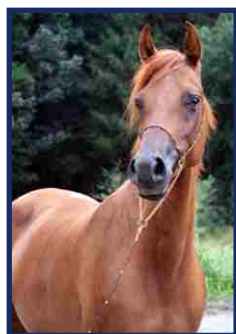
Te koop aangeboden:

Pure Nature Jair
Ruin, schimmel, incl. gezondheidsverklaring en röntgenfoto's, zadelmak, zelf gefokt, in de Ardennen uitgehard, braaf. Prijs € 4000.-
Telefoon: 06 - 52541002
www.purenaturearabians.nl

Te koop aangeboden:

diverse lieve en mooie Volbloed Arabier merries van verschillende leeftijden, met super bloedlijnen en kwaliteit. Russisch / Pools / Spaans.
Telefoon 0165 - 533317 of 06 - 24248361
E-mail: b.messemaker@orange.nl
Www.arabierenstoeterijdelani.com

BELANGRIJK

Het volgende AVS Magazine verschijnt rond februari 2008 (deadline 5 januari 2008). Dus lever tijdig de copy cq uw advertentie in.

De redactie verzoekt u de tekst aan te leveren in Word per e-mail. Foto's dienen te voldoen aan een resolutie van minimaal 300 dpi en voorzien te worden van de naam van het paard/persoon waarover het artikel gaat. Foto's waar uitsluitend een nummer aanhangt, zullen niet worden gebruikt.

Voor technische vragen kunt u contact opnemen met Krista Sterrenburg (06 - 43443486 of info@printandmore.nl)

COLOFON

VERENIGINGSBESTUUR

Mw. H. Wehkamp Onvlee
Voorzitter / Keuringen en Shows 0345-651923
Dhr. G. Reisel
Secretaris / Stamboekzaken,
Website en Gebruik 06-20441499
Mw. M. Dijkman
Penningmeester / Personeelszaken 0593-333119
Dhr. C. Bakker
Vice Voorzitter / 2e secretaris / Fokkerijzaken 0570-606141
Dhr. A. Kuijff jr.
Lid / 2e Penningmeester 0172-408231

ERELEDEN VAN DE VERENIGING

Mw. C.J.W. Modderman-van Dorssen Dhr. R.C. den Hartog (postuum)
Mw. J. Smarius-Roovers Dhr. Dr. H. Houtappel (postuum)
Dhr. A. Kuijff

LEDEN VAN VERDIENSTE

Dhr. P. Scheerder (overleden) Dhr. W. Brinkhuis (overleden)
Dhr. J. Smarius Dhr. L. Schutrups
Dhr. W. Veltman Dhr. B. Blaak

REDACTIECOMMISSIE

Mw. H. Rosman-Brand 0046 - 37255177

CORRESPONDENTIE ADRES

AVS Magazine Tel: 030-2410001
Postbus 40306 Fax: 030-2415544
3504 AC Utrecht Email: info@arabier.com / www.avswb.nl

VORMGEVING

Print&More / Krista Sterrenburg, Krimpen aan den IJssel

DRUKKERIJ

BibliovanGerwen, 's Hertogenbosch

ADRESWIJZIGING

A.u.b. tijdig uw adreswijziging doorgeven aan het stamboekkantoor te Utrecht, zodat wij er voor kunnen zorgen dat het magazine op het juiste adres wordt bezorgd.

COPYRIGHT

Overname teksten uitsluitend na toestemming en met bronvermelding. Advertenties en kopij voor het AVS magazine kunnen worden opgegeven via bovenstaand correspondentieadres. Advertentietarieven zijn standaard en vindt u elders in dit blad. Kosten van het zetten en de layout zijn exclusief de gepubliceerde advertentietarieven. Bij meerdere plaatsingen geldt een cumulatief kortingstarief van 5% per extra editie met een maximum van 30% voor een geheel jaar.

Hoewel aan de totstandkoming uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteurs, de redactie en het AVS en haar bestuur geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten of onvolkomenheden, noch voor de gevolgen daarvan.

ADVERTENTIETARIEVEN

Pagina in combinatie met link	
op homepage website	€ 250,00
1/2 pagina in combinatie met link	
op 'laatste nieuws' pagina website	€ 150,00
1/4 pagina	€ 75,00
1/8 pagina	€ 45,00
Banner op website per maand	€ 12,50
Banner per jaar	€ 120,00
'Paardenmarktjes' inclusief plaatsen foto op website	
en in blad, uitsluitend voor AVS leden 4 regels	€ 17,50

Zonder tijdslimiet op website en in de eerstvolgende nieuwsbrief na opgave. Nu mogelijk met foto, mits digitaal aangeleverd. De redactie behoudt zich het Recht voor stukken in te korten, te wijzigen dan wel van een voetnoot te voorzien.

FOTOWEDSTRIJD

De spelregels:

- Foto's zonder naam aan het bestand worden niet beoordeeld
- Foto's moeten minimaal 300 dpi zijn, liefst groter
- De winnaar ziet zijn of haar foto op de voorpagina van het decembern timer en ontvangt de foto op groot formaat.
- Iedereen mag zo veel en zo vaak als hij/zij wil inzenden.
- We kennen vijf rubrieken:
 - Paard in beweging fotograaf ouder dan 16
 - Paard in beweging fotograaf jonger dan 16
 - Paard in rust fotograaf ouder dan 16
 - Paard in rust fotograaf jonger dan 16
 - Veulens, hierbij maken we geen onderscheid in de leeftijd van de fotograaf

Het fotobestand moet een naam hebben, gegevens van paard en fotograaf moeten in een word-document vermeld worden dat dezelfde naam heeft als de foto. Het makkelijkste is natuurlijk het fotobestand de naam van het paard te geven, bijvoorbeeld 'Klassika', 'Klassika galop' of iets dergelijks. Foto's zonder naam worden niet beoordeeld.

Mensen die niet over een digitale fotocamera beschikken kunnen ook meedoen, maar worden dan verzocht zelf te zorgen voor het inscannen van hun foto's en deze gescand elektronisch naar het stamboekkantoor te verzenden.

Fotobestand en bijbehorend worddocument dienen als losse bestanden toegevoegd te worden aan de email. Foto's en tekst in een emailbericht worden niet meegenomen in de beoordeling.

Paard in beweging fotograaf jonger dan 16

Deze foto maakte ik toen ik Golejehan losgooide in de bak. Hij vindt dit super! Hij wordt altijd helemaal fel. Om foto's te maken is dat natuurlijk hélemaal niet erg..!

Naam paard:
Golejehan

(v. Maklouf, m. Aanis al Saltaneh), 9 juni 2000

Naam inzender/fotograaf/ eigenaar: Sharona Vogelaar (15 jaar)

Paard in rust fotograaf ouder dan 16

Naam paard: KB Khani (v. Kubay Khan m. Zarantha)
Fokker: M.F.H. Kellerhuis
Eigenaar & fotograaf
Ilona Kooistra, 28 jaar

Paard in beweging fotograaf ouder dan 16

Lekker als tweejarigen spelen in de hengstenwei...

Naam paard:
Kaivanco
(v. Avanpost), 2005.
Naam eigenaar,
inzender en fotograaf:
Ilse van Grevenhof
(27)

Veulens

Nieuwsgierig, maar toch veilig op een afstandje...

Naam paard: Faya El Masri (v. Aja Shakakhan), 2007.
Naam eigenaar,
inzender en fotograaf: Ilse van Grevenhof (27)

Paard in rust fotograaf ouder dan 16

Cuba (Arben x Djaikha), is geboren in 2002. In dat jaar ging ik zijn moeder bijrijden. Er liep toen een heel vervelend veulen bij en je raad het al uiteindelijk werd ik verliefd. We hebben veel ups en downs gehad, maar Cuba is en blijft mijn beste maatje! Fotograaf: Ragna Jonker 16 jaar / Martijn van der Worp 30 jaar Eigenaar: Monique Jonker

Veulens

Naam paard: Angel Nile Baikal (Amurath Muntahi x Amara Nile Lass)
Fokker Jeanine van Oosterwijk / Angel Arabians
Eigenaar
Miranda van Veen
Fotograaf
Jeanine van Oosterwijk

